

PORGazeen 59

Zdravím Zlatička,

Zdá se mi neuvěřitelné, že zas píšu další úvodník, ale vzhledem k tomu, že se tak děje, pravděpodobně právě nahlížíte do nového (tento školní rok už opravdu, definitivně a konečně posledního) PORGazeenu.

Ráda bych vám na tomto místě sdělila nějaké originální, poučné a převratné životní moudro, ale má mozková kůra je za těch deset měsíců tak ohořelá (to víte, přemýšlím, až se mi z hlavy kouří), že jsem ráda, že ještě mluvím, takže se musíte spokojit s trapným pokusem o navnadění litero-žravých buněk na četbu (ano, vím, že je hned pod úvodníkem obsah, kde si vše můžete zjistit sami, ale nekažte mi radost).

Letní číslo našeho trimestníku skrývá kromě množství zajímavých článků s intelektuální příměsí ještě několik specialitek... Můžete si například přečíst, co nám hvězdy prozradily o vašich osudech v příštím ročníku. Posledních pár stránek je poté věnováno textům, které vznikly v rámci modelové konference PORGMUN, na které sice byla hrstka z vás přítomna, ale několik dalších hrstí se neúčastnilo, takže si o tom jistě všichni rádi přečtete. V této části se můžete těšit na Stalo se, kterému angličtina nikterak neubrala na úsměvnosti, podělíme se o novou verzi oblíbené písně Let it go (také jste si během testového období všichni zpívali tu parodii začínající na F?) a na závěr na vás čeká číselná spojovanka. Jestli pak uhádnete, co je řešením? ;)

Ať už vás prázdniny zavanou kamkoli, doufám, že se v lavicích po těch dvou krásných letních měsících zase sejdeme ve zdraví a plni nových sil! Volnu zdar!

Za celou redakci srdečně

El Chlebounová

Tady si v rámci svého místečka v tomto periodiku nehřeji polívčičku v oblasti jazyka českého. Jsem ale osobně přesvědčen, že čeština je nejkrásnější jazyk na světě (omlouvám se panu profesoru Toegelovi za buřičské řeči, panu profesoru Ruferovi za rouhačství a všem ostatním jazykářům, jichž se slova má dotkla). A jak se s ním dá kouzlit, s tím jazykem našim (podívejte se k nám do redakce a někoho si vyhmátněte – třeba mě)!

Ale proč mám rád češtinu? Není zdaleka tak libozvučná jako francitina, praktická jako angličtina, v Evropě důležitá jako němčina, ani kultivující jako latina (snad si to u vás trochu vyžehlím). Je to můj rodný jazyk, kterým jsem už mluvit nemusel! Mohl jsem promlouvat k profesorům pražskou hochdeutsch (v Praze se mluvilo nejspisovnější němčinou v Evropě) či zpívat v opilosti cosi rusky na Sibiři. Nicméně, mluvím češtinou spisovnou, a nemrznu kdesi v tundře. A to je dar!

Česká gramatika je tak složitá, že pokud nejste rodilý mluvčí, nemáte šanci se ji naučit. Přesto se ale mnozí cizinci nevzdávají, a češtinu se perně učí s takovou vervou, jež je pro nás, rodilé mluvčí, nepochopitelná. Snad ty nebohé cizince táhne touha za poznáním naší národní kultury a historie. Proto mě upřímně netěší, když vidím některé své vrstevníky říkat, že na někoho „waitli“ (počkali), měli „spíč“ (proslov) či „byl jsem v livingrůmu čeknout grenpu, jestli nechce nějakej drink předtim než ho kólli (jak se to sakra časuje?!) k dinru (byli v pokoji zkontrolovat dědečka, zdali nechce nějaký nápoj, předtim než ho zavolali k večeři). Je to naprosto ohavné ruinování jazyka, který si vypomůže sám se *svými slovy*, a nepotřebuje tudíž takové „cool vychytávky“ jako výše zmíněné příklady.

Čtení s porozuměním – poučení z tohoto textu (pro blbé): Máme krásný jazyk, a proto si ho vážme. Nepoužívejme nesmyslně cizí slova tam, kde čeština vypomůže si slovy vlastními.

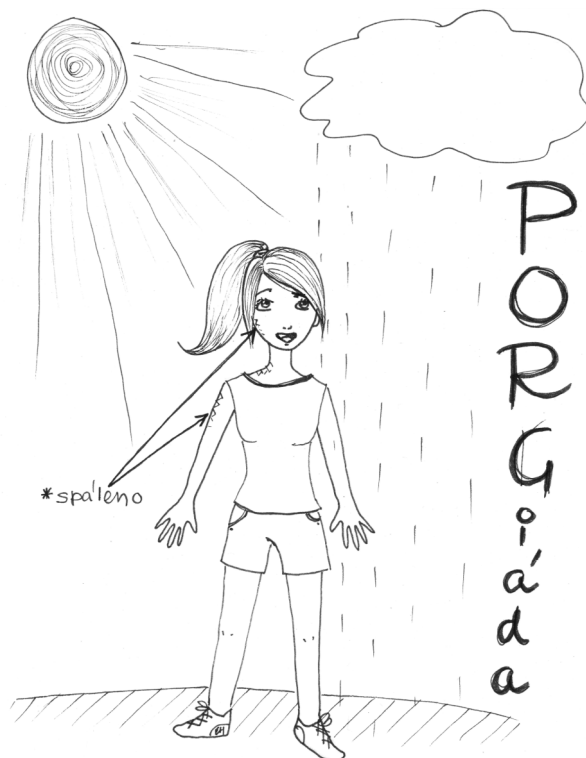
Lukáš Svoboda, tercie

Obsah:

Nestalo se	3
Stalo se	3
Poslední zvonění a První Máj	4
Už nám odzvonilo	4
MM	5
Filipika proti blokům	6
Nový věk češtiny	7
Mafiáni útočí	8
Botičky	9
VolePORG	9
Porgán po přechodu	10-11
O věčné lamentaci nad stavem školy	12
Z archivu	13
Máj a les	14
Francie, země krás?	15
Kdo vede školu	16
Změny se cení	17
Deutsche seite	18
La page francaise	19
Horoskop	20-21
Perly svini(m)	22
Porgmun reporter příloha	23-28

Nestalo se

M.J. skončila hodinu včas * Zkoušení z ČJ bylo za 10 * J.H. se choval jako dospělý * P.T., D.L. a D.T. přestali kouřit * J.Š. přestal prudit * J.L. přišel do školy včas * N.P. přišel před obědem * A.D. přišla vůbec do školy * Otevřel se seminář biomedicíny * Připouštěák všichni dali napoprvé * D.T. si mezi historií, biologií a Feuersteinem udělal den volna * V.K. zase učí ekonomii * M.R. viděn s D.D. – je to škola, do které by chtěl chodit on i jeho děti * J.V. po pěti letech známosti požádal V.H. o ruku (take the hint!) * T.J. si vzal M.K., čekají dvojčata * E.J.: „Cítím se na šestnáct! * Z.B. se přestala cítit na šestadvacet * P.J. se usmála * PORGu došly peníze * Většina sextánek se konečně zamotala do osidel lásky * Všechny seminárky napsány měsíc dopředu * Prohráli jsme na Porgiádě. Zase. * Bílý slon bude letos zelený * Všichni se opalujeme * Máme nedostatek školních povinností * Nikdo nedodělal klauzurní práci na poslední chvíli * V Praze sněžil!

Stalo se

P.J. jela do Rakouska osm hodin, ale auto měla na manuál, protože by to jinak nešlo * M.K. někdo sežral svačinu, viní T.J., ten ale mluví o nevinnosti * T.V. se vrátil, dárky nepřinesl * Nezívejte při češtině! * B.K. a K.H. při hodinách ilustrují A.D. barevnými fixy * J.L.: nová V.D.? Kdo s osmnácti body za pozdní příchody převezme žezlo? * Při exkurzi do pivovaru s M.J. nebude 18 J.H. a P.K., haha * M.R. odkoupil školu, ovládá obě rady * Satanova židle (k vidění v tercii) * Už ne * XP GUSTA! * Prima spolehlivě oznamuje konec hodiny na prvním patře * Špendlíková krize v tercii * S J.Č. to jde z kopce. * Když jsi geniální, školní řád pro tebe neexistuje * Pasivní agresivita sexty brzy udělá z D.L. “a stressful person” * V sekundě se nic neděje * V primě taky ne * Použili jsme dveře * S náma je sranda! * Od vlaštovek až po boty – i to létá z okna! * Na Rybičky nemáte, Žabaři! * Shippování v kurzu, nebojte se připojit a napsat na záchody svá OTP! * Postrádáme oktávu! Kéž je jim vejška lehká! * Výrazný odliv porgánů. Proč? PROČ? * Atletičtí skoromanželé nám vyhráli Porgiádu * Tip pro klidný třídní výlet: Jedte bez profesorů a kluků (viz sexta). * Porušování lidských práv na hodině fyziky? * K.P. zapomněl, že má spolužáky * Amíci na PORGu. Nebojte se, prý nekoušou *

A.H. přišla o mobil a našla přítele aneb co Majáles dal a vzal * L.S. po chvíli hledání neomylně zakotvila u J.L. * Loď ale prý možná zas brzy odpluje, Amerika volá! * K.K. chlapec ze Skauta nebrání v motání hlavy Š.V. * F.Ch. se konečně přestal bránit pokusům F.T. o sblížení... Jen tak dál, děti! * T.J. žárlí na K.J. Koho z nich si P.K. vybere? * K.P. viděna s postarším (16–17) cizincem * A.Ch. a vzdálený skautík (kvůli kterému málem nestihla Národní) * J.S. (exp) v nemocnici, A.N. trne * Ideální virtuální vztah A.L. v troskách (Nyní je k mání, dámy ;) * Jednostranný vztah P.J. s K.Š. * X. X. hraje nebezpečnou hru. Kdo všechno na ní (d)ojede? * Stále stálce stále spolu: J.V.+ V.H., M.V.+ V.D., J.P. + A.D., P.K. + K.J., J.K. + R.S. (non porg), J.J. (skoro skaut) + Matylda * PS: Všimli jste si, že skautíci jsou zase v módě? Takže sbohem a šáteček! ;)

Poslední zvonění a První Máj

proč dávat pozor na dělán si legrace z totalitárních ideologií

#1 Zlehčování komunismu

Největší otázkou pochopitelně je, do jaké míry si můžeme dělat legraci z něčeho tak vážného, jako byl komunismus. Jasně, dělala to spousta umělců před námi, ale to je přeci jenom něco jiného. Tady jsme ve škole, vzdělávací instituci.

Jakkoliv je nám to nepříjemné, existuje jakési brakové dekorum, které je dobré i při akcích typu posledního zvonění zachovávat. Dlouhodobé porušování tohoto dekora může být zábavné, ale také se nemusí úplně vyplatit.

#2 Nevhodný precedens

Letos bylo poslední zvonění v duchu prvomájových slavností. Docela bezzubé záležitosti, na kterou museli všichni chodit a vlastně nikoho nepoškodila – tedy až na klidný první květen celé republiky. Balonky, cukrová vata... každý si přišel na své.

Jenže co to bude příští rok? Předpovídat nacistické poslední zvonění je sice v tuto chvíli krajně hysterické, ale nemusí být až tak nemístné. Vždyť každý chce sáhnout dál než ten předchozí.

#3 Zkreslování skutečnosti

Komunistická tematika znamená totalitu, utlačování jedinců a šikanu. Zatímco prvomájové průvody mohly být jen velkou ideologickou akcí, na které se vlastně člověk dobře nají a napije, proklamace stylu Rudého práva už jsou trochu jiná káva.

Jakkoli zábavné toto poslední zvonění mohlo být, je nutné zvláště mladším ročníkům objasnit danou tematiku, aby nebyly rozšiřovány mylné dojmy.

Tento článek se neslučuje s míněním jeho autora. Je to spíše úvaha nad tím, co by mohli namítat odpůrci posledních zvonění v tomto stylu.

Nikolas Petrov, septima

Už nám odzvonilo

Na Prvního Máje do Českého ráje... Anebo taky na zahradu. Proč? Protože nám už odzvonilo...

Nebála bych se označit oktávánské Poslední zvonění za asi nejlepší počín tohoto typu během mého působení na PORGu. Nevím, jestli je to tím, že stárnu, či faktem, že má třída vydražila za poměrně málo peněz až neuvěřitelně skvělé věcičky, ale každopádně jsem si letos tuto akci opravdu užila. Hry nebyly nikterak děsivé (ehm... No dobře, nebyla jsem to já, kdo jedl guláš se šlehačkou...), byť jsem se tedy v jednu chvíli trochu obávala, aby se mým spolužákům (nosičům) nezlomila páteř, dražba nebyla tak (nepochopitelně) rozpačitá jako minulý rok a poselství pro příští oktávu bylo (jako vždy) zformulováno jasně a vtipně.

Co se pak zastřešujícího tématu týče, chápu, že by se někteří jedinci se sklony k puritanismu mohli ohradit, ale pro mou maličkost byla takto satiricky ztvárněná totalitní ideologie stále v mezích a nepřekračující vytyčené koleje (to se úplně nedá říci o většině účastníků zábavního dopoledne, ale což...). Nýbrž je pravda, že by bylo určitě dobré se ve zmíněných koridorech držet i nadále a nesnažit se hnát Poslední zvonění do nějakého extrému... Ale Červený šátečku kolem se toč, aneb oktávánské taneční číslo byl prvek programu, který jistě rozjasnil nejednu (testy utrápenou) tvář... Tak se těším, že se septima příští rok také nějak blýskne... :)

El Chlebounová, sexta

Maličké maturováničko

Jako malí primáni jsme jen s lehkými obavami poslouchali, jak budeme muset v té kvartě psát malé maturity, jak se na ně budeme muset učit a jaký to bude těžký rok. Sice nás to lehce děsilo, ale řekli jsme si, kvarta je za čtyři roky, můžeme být v klidu. Pak je ale najednou kvarta tady, člověk už se nezastaví a má pocit, jako by nějakou malou maturitu psal každou chvíli. Ze začátku posloucháte jenom to, že teda letos budete psát ty malé maturity, že byste se na ně měli aspoň trochu učit, ale že to bude v pohodě, protože je to jenom větší test. To se profesorům lehce řekne, když se daným předmětem zabývají celý život a každý ještě k tomu bere malou maturitu jinak vážně. Jeden s vámi dělá cvičné testy už od tercie, druhý vám řekne o cvičném testu týden před ním, třetí nedá do slepé mapky města a řeky, jak vám slíbil, a čtvrtý vám ani žádný cvičný test nedá.

Pak už vám pomalu profesori začínají říkat termíny a vy si říkáte: buď v klidu, je to až za tři měsíce. Ale ani se nenadějete a jsou to tři týdny, tři dny, tři hodiny... A většina učitelů s vámi opakuje, takže na malou maturitu myslíte pořád.

Zlom přijde v době, kdy píšete cvičné malé maturity, které mají samozřejmě svoje plusy a mínusy, jako ostatně skoro všechno. Výhodou je to, že si malou maturitu vyzkoušíte, budete vědět, do čeho jdete. Na druhou stranu se všechno musíte naučit, protože se testy normálně známkují a mají větší váhu než všechny ostatní testy za celý rok. Takže se celou dobu učíte na cvičnou malou maturitu, napíšete ji, zjistíte, jak na tom jste, ale pak stejně většinu zapomenete a na ostrý test se musíte učit znovu.

Další fází je učení se o víkendu před testem. Teprve tehdy většinou člověk zjišťuje, jak moc špatné to je. Nejhorší byly (aspoň podle mého názoru) praktické malé

maturity, kde jsem o víkendu zjistila, že polovinu úkolů nevím, jak udělat, a mám pouze pár dní na naučení se všech dvaceti čtyř protokolů (vlastně třiceti šesti, vzhledem k tomu, že chemie obsahuje dva úkoly v jednom protokolu). Člověk se pak snaží učit, ale nejde to tak lehce, nedokážete se soustředit, takže si stejně nakonec otevřete Facebook a řešíte, jak špatné to je, jak to nikdo neumí a jak malou maturitu nikdy nenapíšete. Posílání obrázků před Snapchat je taky celkem dobrý způsob, jak se učení vyhnout. Kreslení obrázků, na kterých jsou testy s jedničkami nebo naštvání profesori, je rozhodně zábavnější než učení.

A pak už přijde ta velká hysterie pár minut před samotným testem. Pořád si živě vybavuji, jak sedíme v sekundě a všichni úplně šílí, protože už za minutu píšeme naši první malou maturitu. Potom do třídy vkročí profesor, všichni ztichnou a další šílenství začne po dopsání, kdy zase všichni řeší, jaké chyby udělali a kolik bodů nakonec asi budou mít. Nezbyvá jim ale nic jiného než čekat, protože definitivní výsledek se dozví až od profesorů, kterým opravení může trvat třeba týden.

Potom nastane velká nervozita při kontrolování bakawebu nebo rozdávání testů. A pak místo velké radosti ze složení testu, občas přichází i zklamání, že jste udělali hloupé chyby a že máte horší známku než váš spolužák, který se učil míň než vy.

A nakonec, konečně, nejlepší částí celého roku je pocit, kdy si můžete říct, že máte všechny kvartánské malé maturity za sebou. Je to obrovská úleva, člověk si ani nedokáže představit jaká. Teď už nám chybí napsat jenom pár závěrečných testů, které stejně nikdo tolik vážně brát nebude (aspoň ze studentů ne), protože ten největší test už jsme psali.

Klára Šimonová, kvarta

Malé Maturity

Moderní čeština je sice stará sotva dvě stě let, nicméně co do zbytečně komplexních pravidel si s ní ani taková latína nezádá. Podívejte se na hitparádu pěti nejzbytečnějších pravidel, která nabízí náš krásný jazyk!

#5 Hasicí přístroj taky hasí

Hasicí přístroj není stále hasící, proto píšeme krátké i. Důvtipný čtenář to ovšem ihned pozná z kontextu, i když se to často může jevit jako obtížná taškařice. Tak proč musíme dělat rozdíl mezi psem honícím právě spícím a honícím psem nespícím?

Stejně je to s lepicí páskou, kreslicí deskou, balícím papírem či měřicím přístrojem. Někdo může namítnout, že kreslicí deska nikdy není kreslicí. Já odpovídám, že taková deska je naopak předně kreslicí – vždyť člověk vlastně taky nikdy není kreslicí, kreslicí je pouze tužka, když už jdeme do detailů. Tak kde je rozdíl?”

#4 Kobyla, blýskat se, syčet

Vyjmenovaných sloves je až přespříliš. Kdo potřebuje psát y ve slově „bylina“? Nedává to žádnou extra informaci, nemění to výslovnost, jenom to upozorňuje na fakt, že je příbuzná slovesu být. Jo, být, to je jiná – tam potřebujeme rozlišovat mezi být a bít. Ale bylina? To může být klidně bilina a smysl snad nikomu neunikne.

Děti na základní škole stráví půlku prvního stupně tím, že se učí nazpaměť dlouhé řady úplně nesmyslně daných a hlavně nerýmujících se slov. Nejenom, že například oproti ruštině tvrdé y zní úplně stejně jako to měkké; nemáme si tato slova ani s čím splést. Neexistuje přeci žádná „bilina“, se kterou by bylo možno si význam zaměnit,

ani blískavice, običej, bistrost či jazik. A místo učení se vyjmenovaných slov bychom mohli třeba povinně hrát hutututu.

#π Jelení, havraní, kajmaní

Zvířata dostala výjimku, že se k nim nebude připojovat přípona – ní, nýbrž pouze –í. Bizarní skutečnost, která sice moc smysl nedává, ale vzhledem k obvyklému chybování ve slovech jako kamenný a vinný se toto pravidlo poměrně dodržuje.

Rozšířme tuto krásnou věc i na ostatní na-ný-či-ní-končící-přídavná-jména!

#3 Jely jsme k mámě

Díky této gramatické maličkosti se můžeme dozvědět, mluvímeli ke dvěma ženám, ke stovce žen a jednomu muži nebo k ženě a jejímu psu. Veškerá informace zprostředkovaná měkkostí/tvrdostí i se ale bohužel projeví jen ve psané formě, což z dialogu dělá velice nudnou záležitost.

Vím, že není hezké se pořád vymlouvat na děti a na to, jak to mají těžké, ale ne každý je rozeným korektorem. Jak k tomu chudák druhák přijde, aby dělal rozdíl mezi lidmi podle poměru počtu bytostí a údů?

#e Davy lidí skandovaly

Samozřejmě že neskandovaly davy, ale lidé. Problém je nejčastěji v souvětích, kdy popisujeme lidi, ale akce vykonávají davy – tedy

vedlejší věty mají měkké i, hlavní tvrdé y. Když už tedy nezrušit různá i v přičestí minulém, proč alespoň nesmazat tento nesmysl?

#2 Ú nebo Ů ?

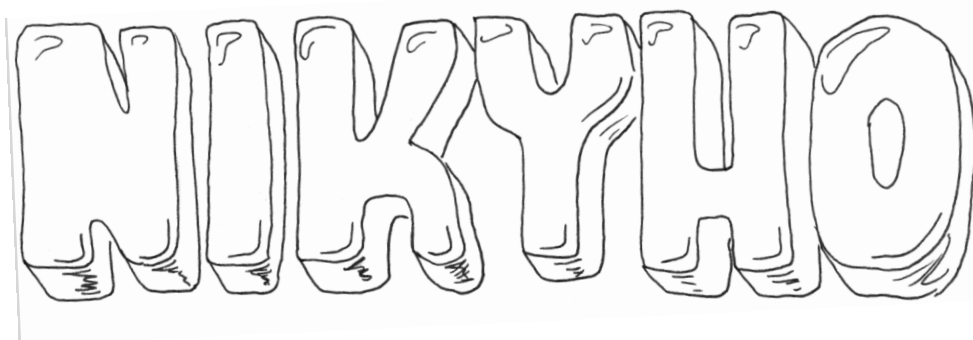
Druhé místo získal jev jednoduchý, zato až úsměvně nadbytečný. Když se totiž v devatenáctém století znovuvynalezla čeština, obrozenci měli mezi vymyšlením nových slov a národních mýtů málo příležitostí se poohlédnout po aktualizaci diakritiky.

Ono totiž psát kroužek nad u je ještě dozvuk středověku s trochou jinou výslovností – [uo]. Aby se šetřilo místem, písmeno „o“ se psalo nad u, praxe tehdy celkem běžná. Ale je to ještě dnes nutné?

#1 já-mě-mNě

A na stupních vítězů stojí gramatický jev ze všech nejzbytečnější. Jediné zájmeno, které je ve většině pádů homofonické, musí mít aspoň randomně rozházená n všude možně. Smutné je, že většinou lidí to nezačne dávat smysl do smrti. Samozřejmě, vždycky se najde nějaký chytrák, který vás prostě musí opravit. Skoro jako když někdo opravuje ostatní na „jedna celá dva, dva celé tři, pět celých šest.“ Každý známe takového člověka. Každopádně, jestli stojí jít za něco na demonstraci, tak za tohle. STOP N VE MĚ!

Nikolas Petrov, septima

Filipika proti blokům

Moje třída je letos první, na kterou se uplatňuje nový systém přírodovědných a sociálně-vědných bloků. Od počátku chladně přijímaná politika se nyní setkává se zásadní dysfunkcí, která z přírodovědných hodin dělá takřka ztrátu času. Čas, který bychom mohli věnovat francouzské literatuře nebo sezení v hospodě.

Od letoška přestává platit starý systém dlouhé a krátké fyziky/biologie/chemie, které měly hodnotu seminářů. Mohli jste si vybrat jednu a mít semináře dva, nebo si vybrat všechny a povinným seminářům se vyhnout. V dlouhých vědách student pokračoval do oktávy. Vědy, jejichž dlouhou verzi jste si nepřáli studovat, se tak rozředily do tzv. krátké verze, která řešila absolutní minimum a případně zajímavosti; navíc jste s nimi skončili v septimě a do oktávy počet nezákladních předmětů doplnili semináři.

S tím je ale nyní konec. Od letoška mají totiž všichni v septimě všechno povinné dohromady a do oktávy si vybírají z tzv. bloků, tedy dvojic dlouhých věd chemie+biologie, fyzika+vyšší (středoškolská) matematika, nebo sociální vědy.

Dvourychlostní třída

To s sebou ale nese poměrně velké potíže. Velká výhoda předěšlého systému totiž byla specializace výuky – na dlouhých předmětech byli lidé, kteří se o to zajímali, na krátkých na to kašlali všichni podobně. Šlo jen o to splnit nějaké curriculum a na konci septimy nazdar. Nazývejme tyto skupiny *dlouhou* (ti, co se o danou vědu zajímají) a *krátkou* (předmět je jim v podstatě jedno).

Dnes je to ale tak, že celá třída sedí v septimě pospolu. Vyučující tak musí najít nějakou střední cestu, která bude dostačující jak pro

dlouhé, tak *krátké* studenty. A jak známo, kompromis mezi dvěma skupinami končí nevyhnutelným roztrpčením obou.

Krátcí totiž učivo nestíhají. Nezájímá je to, chtějí pryč, nechápou, proč by se měli učit takové penzum informací, když předmět po třetáku v životě neuvidí. (Uvědomme si, že v septimě už jde o hodně náročné učivo, minimálně na středoškolské poměry.) Takže na to tak jako tak kašlou.

Pro *dlouhé* je však informací málo a věčné opakování je otravuje. Nic se neprobere, protože *krátcí* se nehodlají učit na věci zajímavé jen pro *dlouhé*, kteří zase vyhánějí učivo na zbytečně vysokou úroveň pro *krátcí*, kteří se jí stejně odmítají zabývat, a tak dokola. Výsledek je, že *krátcí* jsou naštvaní věčnou buzerací a *dlouhým* se nedostane dostatek informací pro vysokoškolské studium.

Zpět ke kořenům

Toto řešil starý režim – *dlouzí* měli dlouhé vědy a *krátcí* měli krátké vědy. Každý si jel svoje a nikdo nikoho nikam netlačil ani nezdržoval.

Takže se k tomu vrátíme, ne? Omyl. I starý systém měl svoje mouchy. Jednak málokdo na konci sexty ví, co chce dělat a jestli chce svým snům medika věnovat následující dva roky, i když ho na Běstvině začne bavit skládat básně. Nebo něco takového (nechť si zde ctěný čtenář vymyslí vlastní analogii).

Navíc měli profesori dvojnásob-

ek hodin, což znamenalo komplikaci rozvrhů a snad i navyšování výdajů na platy profesorů. Známe jsou z té doby obden tříhodinové pausy a každý druhý den nultá hodina.

Třetí možnost

Oba systémy je tedy nutno revidovat. Je to jako negativ a pozitiv: všechno, co je u starého režimu špatně, se spravilo s novým, ale ten nový zase přináší potíže, které starý nezažil.

Oproti dnešnímu pojetí blokového systému se musí zachovat **rozdělení tříd** na *krátké* a *dlouhé*, jinak se nikdo nenaučí nic. Na druhou stranu je nepřijatelné, aby oboje učil jeden člověk, jinak budou studenti ve škole od sedmi do sedmi a nakonec tam přestanou chodit vůbec (a že takové případy známe). Navíc, naši interní kantoři jsou už takhle dost vyčerpaní, když učí obě gymnázia. Musí se tedy **najmout noví lidé** – noví chemici, noví fyzici, noví biologaři, snad i noví matematici.

A pochopitelně, student by neměl být nucen rozhodovat o svém životě v šestnácti letech. Měl by být nucen se o něm **rozhodovat v šestnácti a v sedmnácti** – tedy mít jakousi softcore variantu dlouhých předmětů na septimu a v oktávě už učit dlouhé vědy jen těch sedm statečných, kteří to vydrží do konce a v septimě to ještě nevzdají.

Nikolas Petrov, septima

Mafiáni útočí

Určitě jste už slyšeli o mafii. Nemám na mysli ani sicilskou, ani japonskou, ale tu pražskou. A nemyslím ani nikoho na našem magistrátu. Mluvím o již tradiční hře pořádané skupinou lidí, která si říká Podsvětí. A pro vás, kterým to stále nic neříká – je to celopražská hra, ve které jde ve zkratce o to, symbolicky zabít dotekem bílé rukavičky vaši náhodně vybranou oběť z řad všech účastníků. Hrají lidé různého věku, studenti i dospělí, pro herní účely poskytnete základní údaje o sobě, aby „mordy“ byly možné, tedy aby „vrah“ mohl po Praze svůj cíl vystopovat.

Já jsem se do této hry letos přihlásil poprvé, loni touto dobou zrovna probíhaly malé maturity z latiny, což nevypadalo jako úplně povedená kombinace.

Bohužel se mi teď při mojí premiéře nikoho „ulovit“ nepodařilo, po dvou týdnech jsem sám byl „zamordován“ jednou Slovenkou, která mi poté ochotně poskytla rozhovor.

Hraješ letos Mafii poprvé?

Ano, tento rok poprvé.

Jak ses ke hře dostala?

Dozvěděla jsem se o ní od spolužáků, kteří se účastnili minulých ročníků Mafie a taky dalších her Podsvětí. Slyšela jsem od nich různé mafiánské historky a zážitky ze zabíjení, nakonec jsem se nechala přemluvit a zkusila to taky. Nedělala jsem si moc velké naděje o své úspěšnosti. Tajně jsem doufala, že se mi povede zabit aspoň jednoho člověka. Jen zpočátku. Po první vraždě se má kritéria změnila.

Kolik lidí jsi letos pozabíjela?

Devět. Některé oběti nenadělaly moc problémů, jiné daly zabrat víc. Když máte dobrý plán, dobrý záložní plán, hodně odvahy, trpělivosti a samozřejmě taky hodně štěstí, tak svou oběť nakonec dostanete. Je ale důležité podotknout, že to, kolik obětí se vám podaří sprovodit ze světa, záleží hlavně na tom, jak moc se činí váš vrah... Holt, po smrti už můžete rukavičky nosit jen z méně ušlechtilých důvodů.

Jak postupuješ, když dostaneš oběť, co uděláš jako první a jak pokračuješ?

Dostat oběť znamená obdržet od čerstvé mrtvolky přímo na místě činu kartičku s fotkou a informacemi o týdenním rozvrhu vaší další oběti. Informace jsou často zašifrované v hádankách nebo je potřeba další důkladný průzkum. Když se fakt snažíte a jste trpěliví, najdete na internetu o dané osobě hodně informací. Díky Mafii jsem si s hrůzou uvědomila, jak jednoduché je se k některým údajům dostat. Až mě jednou někdo bude opravdu chtít zabit, možná to

vůbec nebude takový problém, jak jsem doufala.

Celá situace se mění, když dostanete kartičku, ze které na vás kouká dobře známá tvář, nebo máte s obětí společného známého. To je potom všechno mnohem snadnější. Ani samotný lov není tak těžký.

Bylo pro tebe hledání těžké? Naražila jsi při tom na nějaké překážky?

Překážkami nejčastěji bývají nespolupracující vrátní nebo extrémně vysoké ploty. Když se holka pokouší o vraždu v mužské šatně, může se to taky jevit jako problém. Ale asi nejobtížnější je, když má vaše oběť kolem sebe spoustu lidí, špiónů, informátorů a nejlíp ještě

ochranku. Svou oběť poznáte podle fotky na kartičce. Ale nemůžete jistě vědět, komu dalšímu v okolí zaleží na jejím životě.

Byli zamordovaní překvapeni, když jsi je našla? Bránili se?

I když se to na první pohled nezdá, Mafie je férová a přátelská hra. Bílá rukavička symbolizuje galantnost a čest každého mafiána. Nikdo by se na vás neměl opravdu zlobit jen proto, že jste ho náhodou právě zabili, hra pro něj skončila a rukavičkou už si může utírat tak leda slzy.

Většinou jsem si s čerstvou mrtvolou docela fajn popovídala. Člověk by ani nevěřil, jak taková smrt spojuje lidi. V mafiánském kruhu tak už vzniklo hodně přátelství.

Budeš se účastnit i příštích ročníků?

Určitě, pokud se toho dožiju. Člověk si díky této hře nejen osvěží pražský místopis, ale také si uvědomí, jak je v dnešní době velmi jednoduché se dostat k osobním údajům. Na Facebooku vám vyjede po zadání jména profil s fotkami, údaji o škole, bydlišti... Po vygooglení se můžete dostat i k volnočasovým aktivitám dané osoby nebo třeba k internetové galerii, kam „oběť“ vystavila své fotky... Příště si rozhodně dvakrát rozmyslím, co kam budu o sobě psát nebo jaké fotky budu na web nahrávat.

Všechny výrazy ohledně smrti a zabíjení jsou samozřejmě s nadsázkou. I letošní devátý ročník se obešel bez úrazu nebo jakékoli nepříjemnosti. Co vy, troufnete si a připojíte se do sítě pražského podsvětí příští rok?

Honza Jílek, sexta

CCC aneb reklama(k)ce

Hned pro začátek upozorňuji, že osoby mužského pohlaví mohou ihned přestat číst! Tato glosička bude totiž o botách. Sice nehodlám rozebírat poslední trendy, ale stejně...

Tak jsem si zase jednou za asi pět let koupila boty. To by nebylo žádné terno (byť nepopírám, že byly opravdu pěkné), ale zajímavé na nich bylo, že vydržely týden a pak se jim odlepil kus podrážky (a to podotýkám, že nebyly z Deichmanna). Jelikož jsem nechtěla kráčet světem dál bosa, rozhodla jsem se tuto obuv reklamovat.

Ne že bych čekala, že mi prodavačka bude ochotně a s úsměvem pečovat kapsy penězi (což je mimochodem normální praxe výše zmíněného obchodu... Asi jsou už dost zvyklí...), ale když jsem vybalila z krabice týden staré boty, které jsem pro jistotu před dnem D ještě vyleštila, a ženština za kasou mi sdělila, že podrážka má ale jinou barvu než v době nákupu (ano, přiznávám se, boty jsem měla několikrát na nohou, takže došlo ke kontaktu s ulicí), a tudíž je nutné, abych je odnesla domů a pořádně umyla, trochu mě to rozčarovalo. Neztratila jsem ale duchaplnost a s lehkým poumáním jsem popadla boty a se slovy „Tak já jsem hned zpátky“ vyrazila na toalety (které jsou příhodně hned vedle osudné prodejny).

Musím říci, že drhnutí podrážky papírovým kapesníkem za stálého přísunu nových lidí, kteří mi svými pohledy jasně dávali najevo, že větší „socku“ neviděli ani v parku na lavičce, to byl opravdu zážitek. Po chvíli jsem tedy (stejně marnou) snahu vzdala a boty se sice navlhčily, ale jinak kapesníkovými cucky obalenými podrážkami uložila zpět do krabice a s pocitem zadostiučinění jsem se vrátila do obchodu.

Žena, která mou reklamaci vyřizovala, si znovu přebrala mou obuv, pozorně se na ni zadívala a prohlásila, že je to hned o dost lepší, za což si vysloužila můj (již druhý) ironický úsměv. Poté tato paní zkusila vytáhnout eso z rukávu a poslala na mě svého kolegu (zřejmě ve slepé víře, že pohledný muž odvede mou pozornost jiným směrem), se kterým jsem konečně vyplnila potřebné papíry a dozvěděla se nějaké podrobnosti. Následně jsem odešla se vzpomínkou na podivný zážitek, popsaným papírem, který byl tím jediným, co mě s botami nyní spojovalo, a vírou, že třeba nakonec přece jen budu mít v létě v čem chodit...

El Chlebounová, sexta

Kdo to hraje? PORG, vole

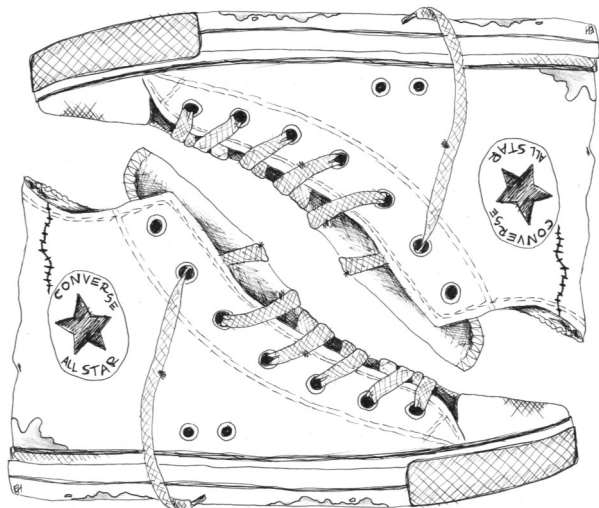

Pravidelná pohybová aktivita by se měla stát nedílnou součástí života každého člověka. Pohybem nejenom vydáme přebytečnou energii, ale také blahodárně působí na naše tělesné a duševní zdraví. Proto se skupina studentek ze septimy rozhodla na začátku listopadu založit na naší škole volejbalový klub volePORG.

VolePORG si poprvé zahrál 16. listopadu minulého roku v zimní hale v Ládví. Po prvním náročném tréninku ve studeném písku sice pár hráčů odpadlo a řeklo, že na další sraz už nepůjdou, ale i tak skupina asi 10 pravidelných hráčů napříč ročníky hrála už více než dvacetkrát. Tréninky, ač by někoho mohlo napadnout, že spíše vedou k probírání školních drbů v písku pod sítí, jsou vedeny opravdu tak, aby se člověk naučil hrát. Tréninky jsou zhruba třikrát do měsíce a při příznivém počasí se hraje i venku.

Pro porgánské volejbalisty se dokonce vyrábí už i trička. Na otázku, jestli se chystají na nějakou soutěž, hráči skromně odpovídají, že ne, že mají ještě co dohánět. Doufejme tedy, že nadšené sportovce jejich vášeň neopustí a třeba se jednou dočkáme chvíle, kdy budeme moct všichni tvrdit, že ano, že to jsme doopravdy byli my, kdo jsme chodili do školy s tím slavným volejbalistou.

Petra Mikolášová, kvinta

PORGán po přechodu na právnickou fakultu aneb není to tak hrozné

Když jsem v roce 2005 přestoupil na PORG ze státního gymnázia v Ostravě, byl jsem nadšen. Atmosférou, lidmi, absencí nesmýslných zákazů, přístupem profesorů, prostě vším, však většina z vás to zná a dokáže to sama vzletně popsat. V průběhu studia (a puberty) jsem však měl pocit, že se věci hýbou spíše k horšímu než k lepšímu. Že přibývá omezujících pravidel a zákazů a ubývá prostoru, kde se na škole může student svobodně realizovat. Natřít si třídu nazeleno s růžovými puntíky, uspořádat ve škole celonoční akci zaměřenou na japonskou kinematografii 70. let 19. století, a tak dál.

Bývalý ředitel Václav Klaus tento pocit vysvětloval přirozenou tendencí člověka v pubertálních letech být nespokojen a bouřit se. Bouřit se proti čemukoliv a proti komukoliv, kdo je zrovna u moci, kdo je zrovna členem establishmentu. Jistě, měl v něčem pravdu, nicméně, i když mám dnes pubertální léta dávno za sebou, stále si myslím, že ke zbytečnému zpříšňování pravidel vzájemného soužití, odmítání diskuse o důležitých i nedůležitých tématech a vzdalování rozhodování o škole ze školy samotné docházelo.

Ale o tom jsem psát nechtěl. Koneckonců za svou porgánskou kariéru jsem takovýchto článků napsal nespočet – **tento článek má spíše, ač se to zatím nemusí zdát, současné Porgány povzbudit** – v tom smyslu, že ač si stále myslíme, jak je PORG skvělý a dokonalý, tak to, co je čeká po jeho absolvování, zdaleka nemusí být tak strašné, jak často slyšíme. Někdy to může být i lepší.

Po(lo)krok v mezích akreditace

Jsou to necelé tři roky, co jsem odmaturoval, a od té doby

jsem měl možnost trochu poznat české vysokoškolské prostředí, konkrétně tedy Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. A i když nás na PORGu spousta lidí strašila, jak jsou české univerzity konzervativní, jak to, co nám tady přijde jako donebevolající ne-svoboda, nám na vysoké škole bude připadat jako nedosažitelný výdobytek liberalismu, byl jsem při příchodu na PF příjemně překvapen. Samozřejmě, srovnávat gymnázium se 180 žáky a ohromnou vysokou školou čítající přes 3000 studentů je poněkud ošemetné, nicméně v tomto článku mi jde o srovnání kritéria, ve kterém se i dvě takto rozdílné instituce porovnávat dají – a sice dlouhodobého směřování.

Totíž – zatímco na PORGu jsem měl pocit, který i dnes zpětně považuji za poměrně oprávněný, že se poměry spíše zhoršují, že pravidel přibývá, že studium je stále náročnější, že se vztahy mezi lidmi, a to ať již mezi studenty navzájem, mezi studenty a profesory, či s vedením školy, ochlazuje, že se systém výuky mění k horšímu atd., na vysoké škole je můj dojem přesně opačný. Zatímco jistý absolvent PORGu označil v rubrice tohoto časopisu „PORGáni po přechodu“ asi před 12 lety naši fakultu za „totalitní“, dnes bych takové slovo nikdy nevolil. S údivem poslouchám od svých starších spolužáků vyprávění, jaká všechna mnohdy až absurdní pravidla na škole ještě nedávno platila. Když jste např. chtěli uspořádat debatu v některé ze školních místností, museli jste si měsíc předem podat žádost na kolegium děkana, které to na nejbližším zasedání muselo projednat. Dnes stačí napsat e-mail tajemníkovi fakulty a zajít si na vrátnici půjčit klíče. Když jste ještě před dvěma lety neměli v indexu zapsané předměty přesně

podle předepsaného vzoru, byl z toho problém takřka na vyloučení ze studia (dobře, přeháním, ale opletačky s tím byly). Dnes to nikdo neřeší, a dokonce se diskutuje o naprostém zrušení indexů.

Anebo jiný příklad – před několika lety se na fakultě zavedl místo zastaralého ročníkového systému systém kreditní. Sama o sobě velmi pozitivní změna. Jenže první studenti, kteří studovali podle nových pravidel, trochu s nadsázkou, trochu vážně, na tu dobu vzpomínají jako na „dobu, kdy ta škola nešla dostudovat“. Ale fakulta k tomu přistoupila rozumně, změny vyhodnotila, chyby napravila, a dnes si již nikdo na nerovnoměrné rozložení studia nestěžuje. Otevírají se nové, zajímavé výběrové předměty, lektorované inspirativními odborníky z praxe. Rozšiřují se možnosti, jak si přizpůsobit studium. Studentské spolky pořádají za materiálně-technicko-personální podpory školy jednu akci za druhou. A na posledním akademickém senátu se dokonce začalo vážně diskutovat o vybudování studentské klubovny ve sklepních prostorách, provozované samotnými studenty. Ne náhodou mi tento nápad připomněl porgánskou čajovnu.

A bude ještě líp!

Je radost tento vývoj pozorovat. Je radost být členem instituce, která se sice pomalu, ale stále mění k lepšímu – kde to, co se nedaří, postupně mizí a to, co se daří, zůstává. Je s potěšením sledovat, jak dobří vyučující postupně získávají převahu nad těmi neschopnými, jak ve volbách do akademického senátu vítězí lidé, jejichž hlavní motivací je posunout fakultu kupředu a ne se zabetonovat na svých pozicích, jak se požadavky na studii

(Pokračování na stránce 11)

um obousměrně přizpůsobují tomu, aby šlo o školu s přiměřenými, ovšem dostatečně vysokými nároky. Ve výčtu pozitivních změn bych mohl pokračovat dále, ale myslím, že čtenář již pochopil, kam mířím – je povznášejší pohybovat se v prostředí, ve kterém nemáte neustálý pocit: „kdysi to bývalo lepší, ale teď je to víc a víc na hovno, ještě, že za pár let tady už nebudu“, ale naopak si skoro až říkáte: „škoda, že jsem tady dneska, protože pokud to půjde dál takhle, tak za pět let to tu bude ještě dvakrát lepší“. A navíc ještě máte pocit, že k tomu můžete přispět, ať již účastí v akademické samosprávě, či členstvím v jednom z mnoha studentských spolků.

Samozřejmě netvrdím, že se na PORGu neděly pozitivní změny. Určitě děly – vzpomínám si, jak se jednou, velmi rozumně, změnil systém zapisování volitelných předmětů – nebo jak nám škola umožnila vybudovat si ve sklepení čajovnu, na niž jsem dodnes hrdý. Ale za své studium jsem opravdu měl dojem, že negativní tendence ve vývoji převládaly a že na tom postupném, dnes tak často karikovaném, umírání Ducha PORGu skutečně něco bylo. Koneckonců, při pohledu na archivní videa z dřevních let (která se, mimochodem, stále bez užitku válí u mě doma v počítači, nemáte někdo zájem?), na tehdejší avantgardně vyzdobené třídy plné všelijakého harampádí, maturitní ples v Bohnicích, Šteffla promlouvajícího k maturantům, sextány hrající divadlo, primány hrající divadlo, mám opravdu pocit, že šlo o jinou školu.

Stejně tak netvrdím, že se na právnické fakultě nedějí změny k horšímu. Dějí. Na některých katedrách jsou např. i dnes schopni přijmout nového vyučujícího, který vám pak místo výkladu o právní

úpravě povídá o tom, jak v mládí jezdil na motocyklu za holkama ze sousední vesnice, aby po dvaceti minutách oznámil, že hodinu končí, protože musí k zubaři. Ale těch pozitivních posunů je více.

Vzájemné sblížení

Ilustrujme si situaci na PORGu a na vysokých školách hypotetickým grafem. Osa Y bude představovat míru svobody, tvůrčí atmosféry, inspirativního prostředí (ne ovšem akademických kvalit – ty si PORG jistě nadále drží a bude držet velmi vysoké), OSA X pak čas. Na grafu budou dvě hrany – jedna bude reprezentovat PORG a druhá vysoké školy. A zatímco výchozí situace PORGu v bodě 0 (tj. v roce 1990) bude na ose Y, měřící míru svobody a pozitivní atmosféry, dejme tomu na hodnotě 90, a výchozí situace tehdy ještě velmi zapšklých vysokých škol na bodě 10, s postupem času bude docházet k přibližování obou křivek k sobě tím, že hodnoty PORGu pomalu klesají, zatímco na vysokých školách pomalu stoupají. Ano, je to můj velice subjektivní pocit, podpořený navíc zkušenostmi z jediné fakulty, ale i ty tři roky po odchodu z PORGu bych si za ním stál. Nedokážu tipnout přesná čísla, která by tento graf ukazoval dnes, a jsem si jist, že by PORG nad právnickou fakultou stále s přehledem vedl. Nicméně důležitý je kromě hodnoty aktuálního stavu právě vývoj, kterým se ubíráme – a zatímco ten je na naší fakultě víceméně pozitivní, směřující k větší svobodě a otevřenosti, na PORGu jsem v době svého studia měl bohužel opačný pocit.

Doufejme, že se za pár let nedostaneme do situace, kdy se obě přímký protnou, a za dalších pár let se pak studenti PORGu budou těšit, až tento „totalitní“ ústav opustí, a dostanou se na svobodu překypující vysokou školu.

Odchod Václava Klause z čela dává vítanou příležitost ke změně, a já nevěřím, že by se jí někteří z těch mnoha skvělých lidí, kteří na PORGu působí, nechopili. Neboť žádoucí stav je samozřejmě ten, aby to bylo skvělé všude – jak na PORGu, tak na vysokých školách, kam PORGáni jednou přejdou. Ty na tom již usilovně pracují.

Ať žije demokracie?

A ještě jeden dodatek. V letech 1990–1998 byla správa PORGu založena na demokratickém principu, kdy bylo jeho vedení voleno třetinově rodiči, třetinově učiteli a třetinově nezávislími příznivci, což mohl být úplně kdokoliv. Tento koncept byl roku 1998 jako nefunkční opuštěn a nahrazen oligarchickou vládou členů sdružení Pro Gymnázium, jež trvala až do roku 2007, kdy se přešlo ke zřízení autokratickému (neboť jak jinak nazvat systém, v němž půlku rozhodujících hlasů drží nositelé jména Roman(ová) a druhou půlku jejich přátelé a příbuzní) s pojistkou ve formě pouhých (!) čtyř osob držících blokační menšinu (Švejnhová, Valášek, Špačková, Hromádko).

Naproti tomu veřejné vysoké školy jsou od revoluce dodnes řízeny demokraticky prostřednictvím akademických senátů, volených dílem studenty a dílem profesory. A ačkoliv jsou místa, kde zavedení samosprávného zřízení vyústilo v tragédii (Právnická fakulta ZČU v Plzni či Národohospodářská fakulta VŠE), vývoj na naší nebo i na jiných fakultách, který by se dal shrnout jako „pomalu, ale jistě kupředu“, ukazuje, že právě demokratická forma zřízení může mít z dlouhodobého hlediska i ve školství ty nejlepší výsledky.

Honza Kaczor, maturant 2011

O VĚČNÉ LAMENTACI NAD STAVEM ŠKOLY (#4)

Porgánští studenti, potažmo český národ, potažmo všichni lidé světa kromě Tibeťanů, mají krásný zvyk všemu předpovídat černou budoucnost. Scházejí se v čajovnách, kavárnách a hospodách a v duchu přátelské atmosféry vzpomínají na časy, kdy časy byly lepší, a předpovídají časy, kdy už dobrých časů nebude, protože bude čas s dobrými časy skoncovat.

Naše krásná škola je slavná. O tom není pochyb. Píše se o nás v médiích, mocnáři elektřiny-produkujících-a-administrativně-elektřino-vyrábějících-zařízení-a-areálů-jakož-i-dalšími-záležitostmi-spojenými-s-výrobou-a-distribucí-elektřiny-se-zabývajícími společnostmi nás zahrnují nezištnými dary a náš bývalý ředitel je stínovým ministrem parlamentní strany. Zároveň je však správní rada celá infikována imperialismem PRO GYMNAZIA o.p.s., studenti v tichosti mizí a jsou nahrazováni jinými, a místo aby se mezi sebou kamarádsky bavili, si posílají zamilované dopisy plné odsouzeníhodných frází a hyperbol.

Není tedy divu, že Duch PORGu umírá. Agonicky se zmítá v křečích již posledních čtyřia dvacet let a chroptí zpěněnou krev, neboť kromě pneumothoraxu je to ještě alkoholik a přestal nosit uhlí ve tři ráno, načež dostal rakovinu.

Kdo si nevzpomene na ty krásné časy devadesátých let, kdy PORGazeen stál sedm korun a nikomu se nechtělo zvyšovat školné na dvacet tisíc, protože by to pak bylo moc? Který absolvent dnes nemá pocit, že právě on byl tím posledním feličem, co chodil do hospod a tvořil uměleckou poesii i prosu, či co chodil pod dnes již někde v kompostu hnijící strom srovnávat své neštěstí s ostatními a předpovídat škole temnou budoucnost?

Faktem je, že kromě vzácných chvil satisfakce a vzdělávací nirvány (nezažili-li jste takový pocit, jde za Vámi upřímná soustrast autora, jenž ještě dnes vzpomíná na chvíli na začátku septimy, kdy konečně pochopil souvislost tangencu s úhlem) si člověk jenom stěžuje. Vždycky. Ne, nebývalo to lepší. Nikdy.

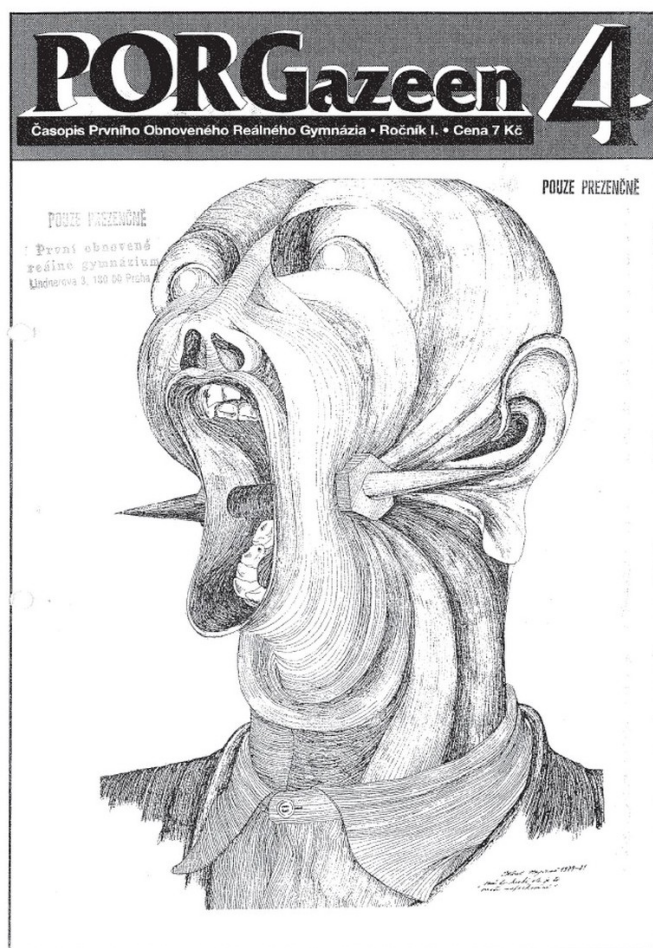
Následující článek pochází z dubna roku 1995. Je třeba starší než L. K., ale třeba Herr T. J. je jen o měsíc mladší. Není to na pohled hezká záležitost. PORG se v té době potýkal s rozsáhlou konkurencí nově založených soukromých středních škol. Do primy se hlásilo stále méně a méně studentů a v profesorském

sboru ze zakládající crew zbyli tři kantoři.

Přečtěte si tedy, jaké spory panovaly mezi studenty PORGu v devadesátých letech. Nasajte atmosféru dynamického prostředí utvářející se čajovny a PORGazeenu v kontrastu s nejistou budoucností celé vzdělávací instituce jako takové. Možná vám potom naše dnešní černé předpovědi budou připadat směšně optimistické.

Koneckonců, jak v čísle 58 psal J. L., dokud se říká, že Duch PORGu umírá, je pořád naživu a škola jde vesele desetiletími dál.

Nikolas Petrov, septima

Spor života školy a smrti školy

Na mnoha různých rodičovských setkáních, u známých, anebo třeba v rádiu se nás všech ptají, co je na naší škole dobré a jestli vůbec dobrá je. Člověk z toho může i zblbnout a ptát se na totéž sám sebe. Jaká tedy škola je? Spor mezi životem a smrtí školy:

☎: Hele, musíš uznat, že PORG je špatná škola. Má moc velké nároky, profesori odcházejí, školné se zvyšuje, do primy se hlásí čím dál tím méně lidí...

☎: Moment, moment. Když kritika, tak postupně. Čím začneme?

☎: Tak třeba těmi profesory. Z těch, kteří PORG zakládali, zůstali jenom Šteffl, Jirman a Zelenka. Co k tomu řekneš?

☎: Že jsi zaspal dobu. Teď už nikdo neodchází, aniž by musel. Odcházel před dvěma lety, kdy byla jiná situace.

☎: Dobře, to je věc názoru. A co to školné?

☎: Říká ti něco slovo "inlace"? Ne-ní vinou školy, že chce zůstat pořád na stejné úrovni co se týče platů učitelů a vybavení školy. A mimochodem, naše škola je po stránce výše školného v průměru.

☎: Dejme tomu. A co ty nároky na učení? Musíš uznat, že ti z toho jde často hlava kolem. Různé seminárky, testy - na konci trimestru někdy i dva až tři denně, a nakonec ti všichni profesori říknou, že jsi na to měl dost času!

☎: Když člověk studuje, musí s něčím podobným počítat. Ostatně, vždycky jsme všechno nějak včas zvládli.

☎: No jo, nějak. A co školní řád? Když tahle škola začínala, bylo to ještě "Šestero přikázání, co se musí a co se nesmí" a mělo to logiku. Teď má školní řád PORG dvaadvacet bodů a nikdo se v něm nevyzná. A co ta, s odpuštěním, buzerace okolo pozdních příchodů?

☎: Je pravda, že školní řád PORG se začíná podobat školním řádům ZŠ, ale já si myslím, že škola už překonala svou největší krizi a školní řád se bude zmenšovat. A opatření proti pozdním příchodům bylo asi nutné. A teď, když bylo vypuštěno debilní opisování několika vět, je i celkem normální.

☎: Ty si vždycky najdeš nějakou výmluvu! Začneme z druhé strany. Je vůbec na naší škole něco dobrého?

☎: Profesori, tedy většina.

☎: To není moc konstruktivní, to bylo vždycky.

☎: Dobře, tak jinak - studentská rada.

☎: Ehm, ehm. Víš, jak dlouho vždycky vydržela fungovat.

☎: No ale teď funguje, ne? Ale hlavní věc je, že zase nastala doba, kdy je někdo ochoten dělat něco, co dělat nemusí.

☎: Buď konkrétnější, jo?

☎: Je toho spousta, třeba: vánoce konečně vypadaly jako vánoce, anketa o škole, PORGAZEEN, čajovna, anebo třeba ten nápad s tím balónečím...

☎: Cha, chá, teď ses nachytl. Proč měla být akce s balónečím? Protože se do primy přihlásilo jen 8, slovy osm lidí. Nikdo sem nechce. Proč nikdo nechce na naši školu? Protože...

☎: ...o ní málokdo ví.

☎: Jen se nedělej. Na letáčích a v brožurkách se pořád všichni chlubí, kolik o nás vyšlo článků. Co ty na to?

☎: Uvědom si, že soukromé školy rostou jako houby po dešti. Nejsme už jediní, chápeš?

☎: Nechápu a nechci chápat. Řekl bych, že už je mezi námi jasno. Řeknu ti, jak PORG skončí: školné bude okolo sta tisíc, profesorů bude u nás něco okolo deseti, školní řád bude mít asi šedesát vedlejších hlav a do primy se budou hlásit asi rodiče a přátelé školy sami, protože z ostatních nikdo zájem mít nebude. Tak.

☎: Pokud budou pořád lidi jenom nadávat a nic neudělají, možná máš pravdu. Víš, jak je to s tím příslovím? Lépe zapálit malou svíčku, než proklínat temnotu, ne?

☎: Dobře, zapaluj si svíčky. Už je stejně pozdě.

☎: Zapálím si. A třeba hned...

Přemysl Matějček (☎, ☎)

10. majáles ^{pražský} 2014

Na Majáles jsem se těšila již od chvíle, kdy jsem si koupila vstupenku—čipový náramek, který, jak jsem později zjistila, po utáhnutí již nepovolíte, což vedlo málem k amputaci mého pravého zápěstí. Když konečně nastal ten den s velkým M, tedy 30. květen, nemohla jsem ráno pomalu ani dospat. Odseděla jsem si školu a pak už jsem konečně mohla spolu s LS vyrazit do oné zaslíbené země. Tu v našem případě představoval areál Letiště a výstaviště PVA Letňany.

10. ročník Pražského Majálesu byl ještě pompěznější než jeho Stromovkoví předchůdci. Poté, co jsem pípla u vchodu, jsem se hned rozhlédla po areálu. Dohlédnout na jeho konec bylo bez šance, a když jsem ho spěšně přelétla pohledem, napočítala jsem hned asi 8 pódíí a to nepočítám dvě obrovské letištní haly. Tak tohle už je opravdu něco! Člověk se ani nemusí moc snažit a úplně v pohodě se tu ztratí!

Jelikož jsme měly ještě nějaký čas, než začali hrát Sto zvířat, rozhodly jsme se jít na průzkum studentského městečka, jeho tajných zákoutí a vysokoškolských stánků. Podezřele vyhlížející koktejly u baru VŠCHT jsme obešly obloukem a narazily na atrakci mně známého TepFaktoru. Atrakce sice vypadala z dálky jako skákací hrad, ale rozhodně to nebylo nic tak primitivního. Atrakce měla na každé straně věž se schody vzdálené od sebe asi 5 metrů a mezi nimi čtyři obrovské gumové koule. Asi už tušíte, že úkol spočíval v přeběhnutí z jedné věže na druhou. To bylo však mnohem těžší, než se zdálo, a tak jsme se po několi-

kátém neúspěšném pokusu rozhodly opustit bojiště.

Jako další jsme k našemu potěšení narazily na cirkusovou atrakci. Zde jsme si mohly vyzkoušet vzdušný balet a hrazdu pod dohledem zkušených cirkusaček. To jsme samozřejmě s radostí přijaly a LS se okamžitě vrhla na hrazdu, a s lehkostí předváděla všelijaké cirkusácké vylomeniny, a pak si povídala s paní cirkusačkou o pobytu ve Francii, kde se to všechno naučila. Stále na hrazdě. Hlavou dolů. Jakoby nic.

Když jsem konečně dostala LS z hrazdy, chtěly jsme se už přesunout na onen koncert, který měl každou chvíli začínat. Cestou tam jsme však narazily na mladíka se skákacími sedmimílovými botami a na jeho otázku, jestli si to nechceme taky vyzkoušet se prostě nedalo říct ne. A tak než jsme se nadály, už jsme je měly na nohou a byl nám vysvětlován základní princip pohybu se skákacími botami. Chvilku nato už jsme řádkaly na místě, držíce se za ručičku instruktora a snažíce se udržet rovnováhu. Pak jsme začaly dělat nejisté kroky a já si připadala jako batole, co se učí chodit. Když už jsme si začaly být trochu jisté v kramflecích, statečně jsme pustily záchranou ruku instruktora a vydaly se na nejistou procházku po areálu. A pak se to stalo. Věděla jsem, že se to stane vteřinu předem, ale už jsem tomu nedokázala zabránit. Pád z velké výšky na tvrdou, kamenitou zem. A jen tak tam ležel. Displejem dolů. S modlitbou na rtech jsem se k němu sklonila. Bylo však už pozdě. Příliš pozdě.

Anna Hábllová, sexta

Je metoda profesora Hejného inovativní?

Jistě jste už o tom také slyšeli. Metoda profesora Hejného. Nová matematika profesora Hejného. Ale co to vlastně je? Inu, jde o metodu, při níž učitel nestojí za katedrou a nepřednáší text, nýbrž žáci (či studenti) objevují postup sami a učitel je „jen“ nápomocný prostředek a konzultant.

Ale neznáme tohle z PORGu? Aniž bych chtěl pana profesora shazovat, a jako ubohému pisálkovi mi to snad ani nepřísluší, musím konstatovat, že právě podobné inovace jsou nedílnou součástí výukové politiky PORGu. Buť se metody v pár ohledech liší, v mnohém jsou si podobné, ba ne-li úplně stejné!

Nabízí se tedy otázka: Proč nespolupracovat? Myslím, že spolupráce by prospěla oboustranně, metoda by se zlepšovala. Jméno pana Hejného by se dalo využít v zahraničí (pan profesor je celosvětová autorita), jméno PORGu pak doma. Společně by pak duo Hejný-PORG bylo schopno změnit svět matematiky. A nejen matematiky! Naše ideje bychom rozšířili i do těch nejzapadlejších koutů (a předmětů) světa!

Lukáš Svoboda, tercie

Francie, země krás?

Jak jsem se tam vzala?

Důležitým podnětem byl samozřejmě projekt našeho gymnázia. Popravdě řečeno nevím, jestli bych vystovala sama od sebe ... Jisté ale je, že jsem za toto popostrčení opravdu ráda.

Nyní vyvstává otázka, proč padla volba na Francii. Na jednu stranu by mě nevadilo se tam podívat, ale celkem jsem zvažovala i nám nejbližší anglicky mluvící zemi—Velkou Británii. Přece jen pro mou budoucnost by plynulá angličtina byla užitečnější. Jak se mi tak ale v životě stává, zvítězilo moje romantičtější já a vyrazila jsem do země baretů, vína a neschopnosti cizích jazyků (a navíc to bylo levnější).

Začátky

Ze začátku se mi odjíždět popravdě moc nechtělo. K tomu se ještě přidalo to, že jsem cestu musela podniknout v dosti nepohodlném autobusu a vlaku a jako třetího na dortu se ukázalo pařížské metro bez eskalátorů. Nakonec jsem však na sebe byla pyšná, že jsem to všechno zvládla a spokojeně se ubytovala ve svém novém víkendovém obydlí. To se nacházelo nedaleko od centra města Vannes v Bretani o cca 50 000 obyvatelích.

Můj víkendový život

Měla jsem tam svůj pokoj, počítač, wifinu, jídlo, kočku... Co víc si přát? Navíc Fabienne Renalier, u které jsem bydlela, byla opravdu moc sympatická. Celou vyklepanou mě přivezla domů, nakrmila mě, všechno ukázala, snažila se porozumět mým kostrbatým vyprávěním o cestě a v pondělí mě vypravila do školy.

Po celý zbytek pobytu její sympatičnost nijak nepoklesla, spíše naopak. Každý víkend jsme jezdili na výlety ještě s jejím přítelem Markem. Zařizovala vše, co jsem potřebovala, vedla se mnou sáhodlouhé diskuse o všem možném, jedly jsme spolu, poslouchaly hudbu... Jediné, co mi bylo trochu líto, bylo, že jsem nedostala rodinu, kde bych mohla pobývat celý týden, přinejlepším kde bych měla nějaká sourozence, to mi naštěstí vynahradili moji francouzští kamarádi a později Martina P., která se mnou ve Francii strávila 2 měsíce.

Lycée

První den jsem seznámena se Sebastienem Loyem, který se staral o zahraniční studenty. Byl šileně zapomnětlivý, ale milý a navíc vlastnil krásného žlutého brouka. Provedl mě po škole, zbytek povinností předal mé budoucí kamarádce Delfince (pravým jménem Delphine). Byla jsem zařazena do literární třídy, což znamená velké množství hodin francouzštiny, historie, angličtiny a něco málo věd a hlavně půl rok bez matematiky. Studenti si své zaměření volí po dodělení primairu (naše kvinta) a studují ho dva roky. To znamená, že místní maturita se skládá o rok dříve než u nás. Celé školství je více systematizované, učí se podle standardizovaných

učebnic a závěrečné zkoušky (třeba jen trimestrální) píše celá Francie v tu samou chvíli.

Výuka pro mě byla dost náročná. Angličtina a vědy byly naprosto primitivní a nudné. Naopak francouzština byla těžce pochopitelná i pro francouzské studenty. Zajímavé bylo, že se ve všech předmětech probírala snad jen Francie. Francouzská literatura, na dějepis francouzská historie a tak dále. Nebylo problém se dozvědět, že Francie je v exportu potravin sedmá, kdo je však první jsme se nedozvěděli...

Po škole

Jako volnočasové aktivity jsem si zvolila nový cirkus a improvizací divadlo. Škola byla celkově výborně a moderně vybavená a poskytovala žákům širokou škálu odpoledních aktivit. Trochu hloupé mi přišlo, že si své kroužky museli vybrat kolem 12 let a poté si je již nemohli změnit.

Kam složit hlavu?

Ubytovaná jsem byla na místním internátě. Díky menšímu počtu větších škol bylo pro mnoho studentů dojíždění náročné, a tak jsou internáty ve Francii hojně používány. Bohužel tento aspekt mi dosti kazil můj pobyt. Naše ubytovna byla v krásném klášteře, ale vybavení bylo dosti pochybné. Měly jsme k dispozici tři sprchy pro 30 dívek, plesnivé pokoje a po nocích hučící topení. Navíc jsem na internát mohla přijít až v 8 hodin večer. Předtím však bylo zakázané vycházet z areálu školy, takže jsem každý den strávila kolem 4 hodin posedáváním a klábosením, děláním úkolů a tak dále. Nejdříve mi to nepřišlo nějak hrozné, ale časem jsem se těšila do své pohodlné postele dřívě a dřívě.

Francouzská strava zachraňuje situaci

Každý den jsme měli snídani, oběd, svačinu a večeři v místní jídelně. Jídlo bylo vynikající a navíc jsme si mohli vybrat jeden předkrm, zákusek, sýr, bagetu, jogurt a neomezeně ovoce. Ještě lepší byla ovšem strava v mé rodině. Vařili velmi zdravě, ale přitom chutně a zajímavě. Moji oblíbení byli například raklet (opékaný sýr s přílohou), kalamáry se zeleninou či vegetariánská klobása s ledovým salátem a hořčicí. Nezanedbávali jsme ani pobyt na čerstvém vzduchu a často obědvali formou pikniku. Někomu se to možná může zdát nepodstatné, mně ale francouzské jídlo výrazně pozvedlo názor na pobyt ve Francii.

Lucie Stejskalová, sexta

Kdo vede školu?

Byla jsem oslovena redakční radou časopisu Porgazeen abych jako předseda zakladatele školy osvětlila personální složení orgánů, které školu řídí a popsala způsob, jakým je na PORG-Libeň garantována "autonomie".

Nejdříve tvrdá fakta:

Naše škola PORG – gymnázium a základní škola, o.p.s., IČ: 25698117 ("PORG") jako obecně prospěšná společnost má svého zakladatele, tj. organizaci, která školu založila, a tím je Spolek PRO GYMNAZIUM, IČ: 67779107 ("Spolek").

Spolek má nyní plně naplněný počet 10 členů. Ve spolku jsou členové s dvěma druhy členství. S každým druhem členství je spojen jiný počet členů správní rady PORG, které má člen s konkrétním druhem členství právo volit. Ostatní členská práva a povinnosti jsou pro oba druhy členství stejné.

První druh členství opravňuje k volbě 4 členů správní rady PORG a členy s tímto právem jsou členové nominovaní Martinem Romanem (on sám, Milada Romanová, Patrik Roman, Monika Kdolská, Andrea Cejnarová a Zdeněk Pasák). Tito členové spolku do správní rady školy zvolili Martina Romana, Lenku Romanovou, Martina Buranského a Milana Hejla.

Z původních členů zakladatele (před vstupem pana Romana do školy) zůstali ve Spolku Alena Švejnhová, Magda Špačková, Martin Valášek a Jan Hromádko. To jsou členové s druhým druhem členství opravňujícím k volbě 2 členů správní rady PORG. Nás ve správní radě školy reprezentují Michal Uhlíř a Romuald Kopún.

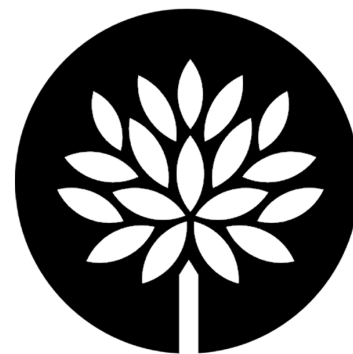
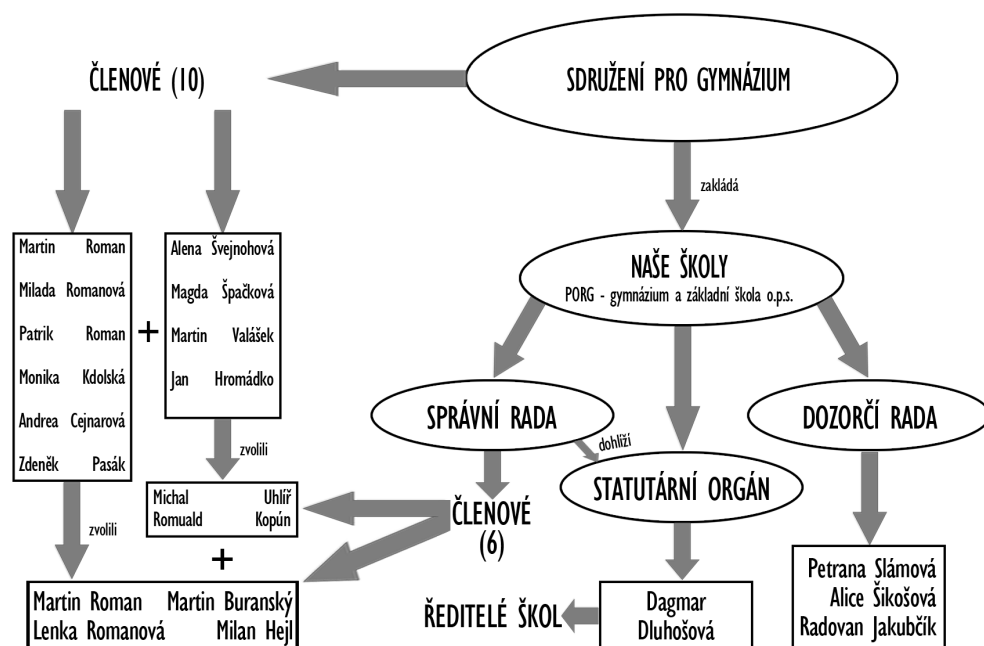
Členství ve spolku není časově omezené a může být zrušeno jen na základě vlastní žádosti člena anebo vyloučením za zcela mimořádných okolností, kterými by bylo například úmyslné jednání poškozující školu. Cílem Spolku je vytvářet podmínky pro existenci PORG a fatic-

ky volit správní radu jako výkonný orgán PORG, který pak školu řídí, resp. dohlíží na to, jak je řízena ředitelem společnosti, kterým je Dagmar Dluhošová. Předsedou správní rady školy je Martin Roman. Funkční období správní rady je tříleté. PORG má ještě kontrolní orgán, dozorčí radu, současnými členy jsou Petrana Slámová, Alice Šikošová a Radovan Jakubčík.

Z pohledu školy PORG-Libeň je zásadní změnou v právních dokumentech zakotvení konkrétních otázek týkajících se Libně ve Statutu PORG, což je dokument, který schvaluje správní rada školy a upravuje jím některé podrobnosti činnosti obecně prospěšné společnosti. Zde se nově stanoví, že k přijetí usnesení, které se týká personálních otázek, a to včetně udělení souhlasu ke jmenování či odvolání ředitele, resp. učitele pověřeného řízením Gymnázia PORG-Libeň (Andrea Výšková), dále pak usnesení, které se týká pedagogické koncepce a výše školného v Libni je třeba souhlasu nejméně 5 členů správní rady. Z toho vyplývá, že ke změně zásadních libeňských otázek je nezbytný souhlas některého z členů správní rady zvolených původními členy zakladatele školy.

Aktuální informace, historii změn, důležité dokumenty, členy orgánů výše uvedených organizací a další informace lze také dohledat online na www.justice.cz (sekce veřejný rejstřík), a to zadáním názvu nebo IČ organizace.

*Alena Švejnhová
předsedkyně Spolku PRO GYMNAZIUM*

Změny se cení

Změna je život a život je změna. Ne, nebojte, nebudu tady psát o p. p. Profotovi (možná až příště). Pro tentokrát jsem se rozhodla své věrné čtenáře informovat o změnách, které nás všechny (až tedy na nynější oktávny [budeme vzpomínat s láskou]) čekají v příštím školním roce. Zdrojem pro veškeré informace v tomto článku obsažené byla paní profesorka Výšková, která se mi uvolila (jakožto zástupci školního informačního média) pomoci.

Výcvikový tábor – Zn: pro NP

Jak už se stihlo školou rozšířit, rozhodl se nás ve prospěch našeho mladšího bratra opustit všemi milovaný Mr Barnes. Absenci jeho zábavných hodin jistě mnozí opláceme. Byť tento náš již téměř bývalý profesor nasadil laťku vysoko, Mr Mark Bathe, který jej u nás vystřídá, působil na prezentaci svého semináře (The History of British Empire) velmi sympaticky, a tak doufejme, že zapadne (třeba si s p. p. Tatičkem a Rufe-rem založí společně nějaký klubík). A snad se u nás ohřeje o něco déle...

Matky dělají zmatky

Do ústraní (na mateřskou dovolenou) se příští rok odebere paní profesorka Huliciusová, takže všechny semináře které vedla, převezme její kamarád Mgr. Petr Škrášek, který v současné době působí na Gymnáziu Nad Štolou. Tak se zeptejte kamarádů, jaký je...

Další změna se týká pouze letošní sexty. Paní profesorka Švejnová se totiž rozhodla nečekat s Ekonomii do oktávy, ale příští rok ji odučí v septimě. Tento předmět se tedy prohodí s Dějinami umění, které dostanou čestné místo v rozvrhu až v nejvyšším ročníku (platí jen pro budoucí maturanty 2016). Panu profesoru Rolečkovi rádi poskytneme kapesník, aby měl čím sušit slzy...

Zodpovědnost (no konečně)

Pro sextu se v následujícím školním roce objeví zajímavý předmět spadající pod ZSV, nesoucí pravděpodobně název Občanská zodpovědnost (obdoba Social Studies). Lektorem bude již zmiňovaná pí. prof. Švejnová (aby si to učení ještě pořádně užila). Sextáni v prvním roce nasbírají informace o základech plánování společensky prospěšných projektů (1 hodina týdně). První praxí pro ně bude příprava Vánočních trhů. V následujícím roce (ano, předmět bude i v septimě) pak každý jednotlivec připraví a (po úspěšné obhajobě) zrealizuje svůj vlastní projekt. Pokud vše klapne, jak má, účastníci na konci septimy dostanou dvojjazyčný certifikát o absolvování této projektové výuky. Tak hodně štěstí!

Co je pod střechou, to se počítá

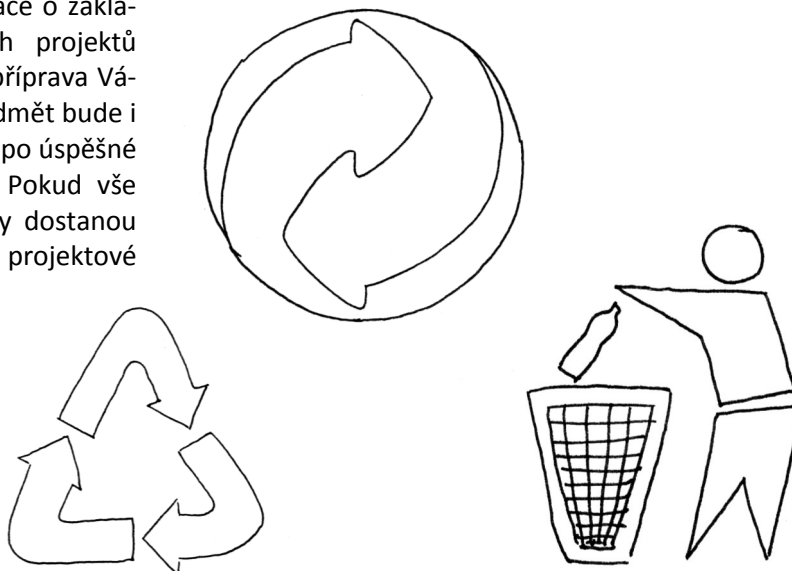
Jelikož výstavba nové jídelny se ukázala jako finančně moc náročný a dost nejistý počin, rozhodlo se vedení začít nejprve zušlechťovat naši tajemnou a jen hrstkou studentů prozkoumanou půdu. Pokud tedy tento prostor bude schválen statikem a naše škola dostane povolení k rekonstrukci, začne se pracovat na přeměně části podstropního prostoru na další místnosti, kam by se podle aktuálního plánu měla přesunout výtvarna a počítačová učebna. Podle (dle mě poměrně přeoctimističtější) představy by se pak vyklizené podzemní prostory daly přebudovat na výdejnu jídel, ale nic není jisté...

Kolik jazyka umíš, tolikrát jsi člověkem

Poslední změnou do příštího školního roku je zintenzivnění výuky anglického jazyka, a to díky navýšení o jednu vyučovací hodinu v kvintě a v septimě. Tímto krokem se nahrazují semináře Příprava k FCE a CAE, které nebyly již letos ani vypsané.

Toť jsou tedy veškeré informace, které jsem pro vás (pomalu s nasazením vlastního života) dokázala získat (na tomto místě děkuji paní profesorce Výškové za ochotu a pomoc), a doufám, že jste se dozvěděli alespoň něco nového a připravili se na šok, který by vám jinak takto drastické změny způsobily. Pokud vás napadá jakýkoli komentář či byste rádi vyjádřili svůj názor na případné vybavení půdních prostor, nebojte se napsat e-mail redakci (či rovnou šéfredaktorce... Proč chodit ke kovařičkovi, když můžu ke kováři, že? ;)).

El Chlebounová, sexta

Deutsche Seite

ES IST (FAST) SOMMER! (mehr oder weniger)

Wir brauchen viel Spaß für die Ferienzeit.

In der Schule

Lehrer sagt zum Schüler: „Für diese Frechheit¹ schreibst du hundert Mal 'Ich bin ein fauler² Junge' und dann lässt das von deinem Vater unterschreiben!“

Im Café

"Aber Herr Ober, der Kaffee ist ja kalt!"

"Gut, dass Sie mir das sagen, mein Herr! Eiskaffee kostet nämlich³ einen Euro mehr ..."

In der Schule

Der Deutschlehrer fragt den Schüler: "Was ist das für ein Fall, wenn du sagst: Das Lernen macht mir Spaß?"

Der Schüler antwortet: "Ein seltener⁵."

Im Büro

Welcher Tag ist der schwerste für einen Beamten⁶?

Montag, man muss gleich zwei Kalenderblätter abreißen⁷.

1 die Frechheit - drzost	4 der Spaß - legrace	7 abreißen - odtrhnout
2 faul - líný	5 selten - vzácný	
3 nämlich - totiž	6 der Beamte - úředník	

Sucht nach den Wörtern in diesen Richtungen. ← → ↑ ↓

Q I E T H C I H C S E G O
V Z K K R N R E R H E L Z
N E I R E F Y J A C C K B
H C S T U E D F J L X T G
A Q O P I I C B U O J R A
U Z P A E Y I H N F Y H R
S Y F F R E I Z E I T J P
C E A E J S N I Z A G A M
H J W T E S T F K H H K D
U W X I G T V O W L V T P
L U I E F R E U N D V G W
E I T S C H E C H I S C H
O R R O D I T X B Z V N A

SCHULE
FREIZEIT
FERIEN
SEITE
MAGAZIN
DEUTSCH
TEST
GESCHICHTE
TSCHECHISCH
PRAG
LEHRER
FREUND

LE PETIT CITRON ET SES AMIS (QUI N'EXISTENT PAS)

Vous aimez bien les fables ? C'est vrai ? Bon, asseyez-vous confortablement, prenez un groupe d'enfants choisis par hasard dans la rue et lisez-leur cette histoire remplie d'aventures, d'amusement et de mensonges.

Dans un petit village appelé Verdureville n'habitaient que des légumes et des fruits. Il y avait la famille des Pommes avec le bébé-catastrophe Pomme-de-terre, et son frère snob, Pomme orange dit Orange. Il y avait les Dubois avec le père Arbre, la mère Forrêt et les jumeaux, Acer et Sapin. Et bien-sûr, la famille Citrus, immigrés du Sud. Il y avait aussi d'autres famille, mais ils ne sont pas importants pour notre histoire.

Ces Citrus, immigrés, étaient bizarres. Au moins on les croyait bizarres dans le village. On dit que le père, Pome-lo, était en fait père du petit Orange Pomme, qui ne semblait pas appartenir à son père officiel (monsieur Pomme) à cause de son intellect stupéfiant. La mère, madame Clémentine, et le gamin timide de 9 ans, Citron, ô le pauvre : il n'avait pas d'amis. On ne sait plus s'il n'avait pas d'amis parce-qu'il était timide, ou qu'il était timide parce-qu'il n'a jamais connu d'ami. Croyez ce que vous désirez, l'un ou l'autre, il n'avait pas d'amis.

Et un jour au printemps, il a décidé de changer sa vie.

Premièrement, il est allé chez les Pommes. Il a frappé sur la porte et an attendu. La porte a été ouverte par Mme Pomme, rouge aux joues, ressemblait au soleil : elle était ronde et ça piquait quand on la regardait. Elle tremblait.

« Bonjour, » dit-elle. « Qu'est que tu désires chez nous ? »
« Bonjour, Mme Pomme » répond-il d'une manière très timide. « Je voudrais avoir un ami. »

« Ô, mais comme tu es chou. » Un sourire s'est installé sur sa bouche, mais il a disparu à l'instant suivant. Elle se mordait les lèvres. « J'appelle Orange et Pomme-de-terre tout de suite. »

Une fois venus, les deux fils de Mme Pomme étaient très nerveux regardant Citron avec une expression désespérée.

« Désolé, » dit Orange finalement. « Nous avons déjà assez d'amis. Nous n'en souhaitons pas de plus. »

« Mais je serai aussi gentil qu'eux, » dit Citron, les larmes aux yeux. « Je ne vous décevrai jamais et je jouerai avec vous tout le temps. »

« C'est exactement ce qui nous fait peur, » crie Pomme-de-terre, en fermant la porte. Citron a encore entendu Orange parler à son demi-frère de 'silence quand les plus sages parlent', mais plus rien.

C'est ça : ces garçons ne seront jamais ses amis. Eh bien, il peut toujours être ami avec avec les jumeaux Dubois.

Approchant à la porte de leur maison en béton, il les a vus fermer les fenêtres de l'intérieur. Malgré ça, il a frappé sur la porte en plastique. Soudain, après quelques minutes, la porte s'est ouverte brusquement.

« Qu'est que tu cherches chez nous, toi ? » demande une voix fâchée, sortie de deux bouches en même temps. Etrangement, les deux frères ne se ressemblaient point. Sapin, grand et sombre, s'élevait au-dessus de son petit frère doux aux cheveux blonds, portant des lunettes.

« Je cherche des amis, » répond Citron.

« Il n'y en a pas, » hurle le petit Acer qui l'observait à travers ses lunettes avec un visage de colère.

« Dégage ! » crie Sapin. « Nous n'avons pas de temps pour des voleurs de travail. »

« Je n'ai jamais volé un seul job, » se défend Citron, étonné.
« Peut-être, mais je connais des Orientaux qui ont jeté mon père au chômage, » déclare Acer.

« Mais je suis né ici et mes parents viennent du Sud en plus ! » C'est quoi ça ? Sont-ils foux ? Personne dans cette fable ne travaille, c'est une histoire complètement irréaliste !

« Bon, tu es né ici, mais tu ne viens pas d'ici. »

« Je n'ai même jamais été dans le pays de mes parents, » murmure Citron, après qu'ils aient fermé la porte.

C'étaient tous les enfants de ce village que l'on a présentés au début, et personne ne veut être ami avec lui. Bon, il y en a beaucoup plus, mais je n'ai plus d'idée d'une famille végétale, alors déclarons qu'il n'y a plus aucune famille.

Citron s'est assis sur le bord du trottoir et pleurait.

Dix ans plus tard, il est revenu dans son village de naissance pour la première fois depuis que ses parents étaient morts. Manager d'une grande ville, il n'a pas reconnu Verdureville.

Les rues, qu'il avait connues propres et remplies de gens, étaient vides et sales. Les belles petites maisons du passé qui bordaient les rues donnaient l'impression de désintégration et solitude aujourd'hui. Mr Citron a reconnu un vieillard, qui le regardait à travers une fenêtre brisée et de fortes lunettes. Quelle substance avait le pouvoir de transformer un jeune homme en monstre de cette sorte ? Mr Citron pensait à la nouvelle vente à la campagne qui a déjà détruit d'innombrables petits village, et qui, apparemment, était aussi venue ici. Nous n'allons pas prononcer le nom de la drogue, parce-que vous lisez cette histoire aux enfants, mais c'est connu surtout aux frontières tchèques. Nous ne le dirons jamais.

C'est le chômage.

« Bonjour, Acer ! » crie Mr Citron. « Où est ton frère ? Où est tout le monde ? »

Après quelques instants, Acer a répondu : « Je suis prêt à être ton ami. »

Et Mr Citron a joué avec le vieillard toute la journée. Il voulait l'inviter chez lui à la grande ville, mais il a rapidement changé sa décision en se souvenant des injustices du passé. Lui donnant un chèque, il s'en est allé. Il ne reviendra jamais, laissant les horreurs de son enfance avec l'ombre de celui qui partageait la responsabilité de leur création avec les fantômes disparus.

Voilà la morale de cette fable : si quelque chose se passe idéalement par hasard et vous conduisez une vie remplie de succès et d'argent, il est possible, mais peu probable, que vous aurez l'opportunité d'achever vos rêves d'enfance avec la carcasse qui vous restera de la vie une fois abandonnée. La revanche, comme dans le cas de Mr Citron, peut bien être remplacée par empathie. Et à la fin, n'est-ce pas que c'est le fond du bonheur ultime humain ?

HOROSKOP

Jaký bude váš příští rok?

Prima

Láska a přátelství:

Hvězdy budou nakloněny všem letním nevinným románekům! Jste mladí a krásní, využijte to! Dávejte si však pozor na zbrklá rozhodnutí, ne vždy se musí vyplatit.

Peníze a práce:

Peníze nebudou, práce taky ne. Zkuste v následujících měsících své kapesné hned neutratit za ping-pongové pátky nebo je nerozházet na oktávanské dražbě.

Zdraví a kondice:

Celý školní rok budete zdraví jako řípa, ale na jaře si dávejte pozor na bolavá záda, ruce i chodidla. Zkuste nosit mimino v šátku, pro odvážnější je možnost i kočárek.

Co vás čeká v příštím školním roce: tvarosloví, Pythagorova věta, výrazy, hodinová dotace 2,67 hodiny týdně Ch, Fy a Bi, Newtonovy zákony pohybu, přelomové události 20. století, názvosloví dvouprvkových sloučenin, projekt Miminko

Tercie

Láska a přátelství

V kvartě si budete připadat už opravdu vyspěle, ale pozor, přátelé z vyšších ročníků nemusí být vždy perfektními partnery. Nezanedbávejte své kamarády – ke konci roku se budou hodit kontakty na ty pečlivé jedince, kteří si archivovali všechny protokoly.

Peníze a práce

Práce bude habaděj a všechny své peníze utratíte za čokoládu na uklidnění.

Zdraví a kondice

Kupujte raději hořkou než tu mléčnou, zachováte si štíhlou linii.

Co vás čeká v příštím školním roce:

latina, DV/HV/VV, syntax, redox, elektřina, houby, malá maturita z chemie, fyziky, češtiny, matematiky a laborek

Sekunda

Láska a přátelství:

Už budete znát svoji třídu třetím rokem a konstelace hvězd mezi Venuší a Marsem vám zajistí správnou volbu toho pravého. Pamatujte, rady vašich přátel nejsou vždy užitečné.

Peníze a práce:

Peníze nebudou, práce přibude. Už totiž nejste „ti malí primáni“ a musíte se podle toho začít chovat.

Zdraví a kondice:

Hvězdy vám nepřejí, tercie je prý nejtěžší ročník, spěte, dokud můžete.

Co vás čeká v příštím školním roce: nejstarší literatury světa, výrazy, Ameriky a Asie, optika, práce a výkon, pravěk až Řím, molární koncentrace, l'article partitif, Bindewörter, taxonomie živočichů, občanská výchova, Vodní slavnost

Kvarta

Láska a přátelství:

S přestupem na vyšší gymnázium vám začnou všichni primáni pod vámi splývat. Vybudujte nová přátelství, poznejte se!

Peníze a práce:

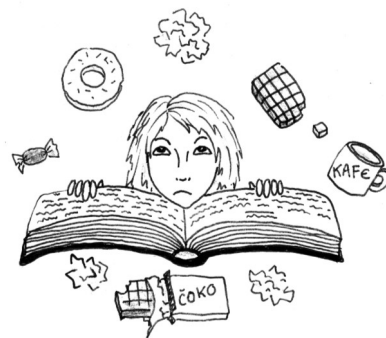
Čas jsou peníze a času budete mít čím dál méně. Zkuste se ale porozhlédnout po nějaké brigádě, třeba i načerno.

Zdraví a kondice:

V kvintě si výrazně posílíte svaly předloktí a také se vám pravděpodobně zmenší velikost nohy z čísla 42 na 36.

Co vás čeká v příštím školním roce:

znovu latina, žádné laborky, klasicismus, číselné obory, mechanika, termochemické výpočty, botanika, MM z latiny, FJ/NJ, dějepisu, klauzury

Kvinta

Láska a přátelství

Užívejte si posledních pár chvil, než vás vaši nejbližší přátelé (nebo nedejbože vaši milovaní) opustí a odletí, ať už za Velkou louží, nebo jen k sousedům.

Zdraví a kondice

Začněte pro sebe něco dělat! Běhejte a zkuste v cíli svůj úspěch pro jednou neoslavovat půlkou medovíku.

Peníze a práce

Všechny peníze utratíte za svoji velkou cestu za poznáním. A jestliže zůstáváte doma, buďte si jistí, že je utratíte za pohledy, dopisy, balíky a předplatné na Skype skupinové videohovory.

Co vás čeká v příštím školním roce:

poloprázdná třída, funkce, trigonometrie, publicistika, molekulová fyzika, austroslavismus, anorganická chemie, genetika, hodinová dotace matematiky 2 hodiny týdně, 4 volitelné semináře

SextaLáska a přátelství

Hvězdy budou přát zadaným i nezadaným. Ti, kteří stále ještě hledají svou drahou polovičku, se mohou těšit na neobvyklá setkání. A navíc, pár vašich spolužáků se v zahraničí možná změnilo k nepoznání!

Peníze a práce

V septimě o práci nouze nebude. Finančně na tom budete lépe než kdy dřív, ale stále špatně.

Zdraví a kondice

Očekávejte mírné ochabnutí svalů. Už budete v septimě, takže schody do prvního patra si vyšlápnete snad jen o Vánocích „obhlédnout“ letošní cukroví.

Co vás čeká v příštím školním roce:

Běstvina, proletářská poezie, komplexní čísla, elektřina a magnetismus, organická chemie, filozofie, biologie člověka

SeptimaLáska a přátelství

V oktávě se vám otevrou nové možnosti, dejte lásce však volný průběh, najde si vás sama. Je možné, že se váš okruh přátel zmenší – za 8 let už poznáte, kdo za to stojí a kdo ne.

Peníze a práce

Většinu času strávíte mluvením o tom, že se musíte učit a že před sebou máte maturu. Jedni vás budou chlácholit, že „to dá každému“, druzí naopak znejistovat, že oni sami to málem opakovali v září. Naslouchejte však svému vnitřnímu hlasu, nespletete se.

Zdraví a kondice

Dávejte si pozor, závislost (nejen) na kofeinu může být ošemetná věc.

Co vás čeká v příštím školním roce:

konfrontační próza, binomická věta, totalitní systémy, (biochemie, astrofyzika, ontogeneze), právo, maturita

Jak zabít (nejen) čas

Taky nevíte, co s těmi nastávajícími dvěma měsíci fláknout? Jste tak zapomnětliví, že jste si zapomněli naplánovat dovolenou? Či jste snad na ní kvůli krizi neušetřili? Pak zde máme pár tipů, co dělat buď ve městě, nebo na nějaké finančně přijatelné alternativě zaslouženého odpočinku, např. na čundru.

V případě, že jste se museli uskromnit a zůstat v metropoli, chodit po jejich památkách (které už jsme na školních exkurzích viděli nejméně milionkrát) je poněkud fádní. Najděte si brigádu, nejlépe v pekárně. Tam se dá dělat věci! Zdaleka nejtípnější je ale plnění koblih a šátečků. Nemyslete si ale, že to skončí u prohozených náplní. Ale vlastně jo. Mějte ale na paměti: fantazii se meze nekladou, ale pro začátek můžeme začít něčím pořádně chemickým a ajťáckým. Stačí pouze vyměnit marmeládu za náplň do tiskárny. Děti si na takovém tonerovém koblížku určitě nepochutnají (v lepším případě se jen přiotráví) a váš šéf asi taky nebude mít zrovna radost z daňového přiznání vytištěného žlutým, lepkavým písmem.

V případě, že jste ale se rozhodli vyrazit na čundru, máte ovšem daleko širší škálu možností. Pro začátek uveďme základní dovednost: natáhněte lanca napínající tropiko co nejdál od stanu a pořádně je zapíchněte do země. Až půjde někdo v noci na malou stranu, TĚMĚŘ URČITĚ se o takto nastraženou past přizabije. Nutno ale podotknout, že se jedná o poměrně rozšířený žert, a tak musíte dávat opravdu majzla, abyste se do podobné nechytily.

Další žert je poněkud nejnepříjemný a vyžaduje rychlé nohy. Až vás omrzí vařit polévky z prášku či hovězí ve vlastní šťávě, jednoduše trochu povolte spoj mezi hořákem a bombou a škrtněte. Plamínek vyšlehne téměř okamžitě, a zpočátku se zdá idylický. Nenechte se oklamat a běžte jako o život (ono trochu o život jde). Doběhněte co nejdál a schovejte se za betonovou, hluboko zapuštěnou zeď. Exploze nejde přeslechnout, a až se vrátíte do kempu, nebude tam stát jediný stan, a vy tak máte celé stanoviště pro sebe!

Pokud máte rádi tyranii, důvěřivé děti a vůni peněz, pak je dětský tábor jasnou volbou! Nejenže můžete děti nechat nastupovat ve tři ráno a nikdo vás za to nebude stíhat. Ale teprve při bojovce si pořádně užijete. Neb co je vtípnějšího než stahovat za nohu malá bezmocná děvčátka do bažiny, podlamovat pod malými chlapečky vratký můstek či honit obě pohlaví po lese tak dlouho, až ze strachu naskáčou do řeky, kde se začnou topit. V tom momentě přichází vaše chvíle. Hrdinně se vrhnete do vody, všechny děti vytaháte a v rámci možností také oživíte. No, a za rok si jdete k Milošovi pro metál!

Lukáš Svoboda, tercie

HOROSKOP

Vrchní astroložka Kateřina Jellušová, kvinta

Perly sviní(m)

Arnot

M. A. : V sobotu o půlnoci končí půst. Já znám pár lidí, co jdou hned na pivo, no a to je pak neděle Vzkříšení.

M. A.: Radikál, co trpí hlady, půjde klidně sekat hlavy...(zarazí se), chtěl jsem říct hlava nehlava.

M. A.: Důležitá byla matematika, nedá se úplně říct matka věd, to byla teologie.

J. Š.: Otec věd!

M. A.: Macecha.

M. A.: Běžte se podívat někdy do Židovského města na hřbitov, je tam teda ale dost nekřesťanské vstupné.

Bidláková

Z. B.: To je vám platný jak mrtvému necky.

Z. B.: Šmrdlá se to kolem mínus jedničky.

Z. B.: Tady to Fišlo...

Z. B.: Já říkám hustotě nahňahňanost.

Z. B.: Tohle je logaritmus nějakýho štrůdlu. Štrůdl je třeba fň.

Z. B.: Má na to být 60 minut. Vy jste chytrý. Hodina bude stačit!

Z. B.: Tohle byste si zapamatovali snadno. Proto to tak jednoduché není!

Z. B.: Jsem nějaká vtipná dneska!

Z. B.: Já bych chtěla mít Seat Mondeo...

Z. B.: Holky se dělí na frfny a kamarádky táborových ohňů.

Tatíček:

Student: (otevívá dveře)

P. T.: Brano otvírá samo!

Toegel:

D. T.: Tady se podepsal zub času.

T. F.: Ham, ham, ňamy!

D. T.: Víte jak to je, jo? Kdo se směje naposled, ten se směje v červnu!

D. T.: Když přijdu na hodinu nenaučen, chovám se nenápadně, aby vyučující nepoznal, že jsem zcela prázden!

D. T.: Já Vám dám plus, ale bude mít hodnotu mínus.

D. T.: Co čtu v písemných zkouškách o hrabavých: mají silné nohy, hrabají, nelétají. To by mohla být i Rubikova kostka.

D. T.: Takže, dneska si dáme dobrovolný zkoušení. Někdo se teď musí přihlásit.

P. N.: Tak já bych šla...

D. T.: No to je správná lady! Co ještě nějakého gentlemana?

P. N.: Ne, děkuji.

Janichová:

M. J.: Co můžu udělat?

Š. H.: Zatřást s tím!

M. J.: Jo, a říct – čpavku, čpavku, z baňky ven!

M. J.: Nevěřte chlapům!

M. J.: Můj muž, teda teď už našťestí ne, byl hrozný fanda do hornictví. Takže jednou tu lampičku přinesl domů ze skládky jako suvenýr. Jestli si vzpomenu, kam jsem mu ji schovala, tak vám ji přinesu.

Barnes

Z. B.: He supported slavery. He LOVED slavery. He was like, "Oh my god, slavery!" You guys can probably guess what kind of porn he liked watching.

Z. B.: How did you get to this school, guys?!?!

Š. H.: Well, using the doors...

Valášek:

M. V.: Tadeáš trpě při hodině češtiny vyskočil a začal zvracet do umyvadla.

Filip

Jste na to dvě, a neposlouchá ani jeden!

Lang:

D. L.: Stojím vedle vás a vy máte přesto tu drzost dávat mi nohu do ksichtu.

V. M.: Já jsem debil!

D. L.: Těší mě!

Fišerová

K. F.: Elišce, Lídě i Lucce to vyšlo stejně. To už je důkaz davem...

K. F.: Wendy, mohl byste uklidit ten rohlík a kružítka a přestat s nima dělat věci dohromady?

K. F.: Jirko, to, že tady teď Verča není, neznamená, že tam můžete všechny holky o to...

Roleček

A. R.: Dobře řízené školství, toť holokaust.

A. R.: To školství, to je tragédie.

T. J.: Tak proto učíte?

A. R.: Vy jste si nevšiml, že já v podstatě neučím?

A. R.: Víte, co říká staré turecké přísloví o vyplňování testů z češtiny? Vždy je lépe vyplnit test celý než jen z poloviny!

Haláček

J. H.: Cívka je jako dívka. Nejdřív napětí, potom proud.

NP: Já to nechápu.

English pages

Jelikož se valná většina z vás nezúčastnila PORGMUNU (vaše škoda, bylo to super), tak jsme se rozhodli seznámit vás s děním alespoň okrajově, a to za pomoci článků z Porgmun reportru, který vycházel v průběhu konference každý den, a snažil se informovat delegáty o zajímavých událostech, které se v průběhu jejich pobytu přihodily.

Všechny texty jsou v angličtině. Pokud by to někomu způsobovalo potíže, navrhujeme využít Porgazeen jakožto výukovou pomůcku a přeložit si tyto stránky společně s vaším angličtinářem. Jistě bude nadšen, že máte o jazyk takový zájem.

Tak s chutí do toho... :) A doufám, že pokud příští rok proběhne stejná akce, uvidím se tam s více jedinci z vašich-našich řad! :)

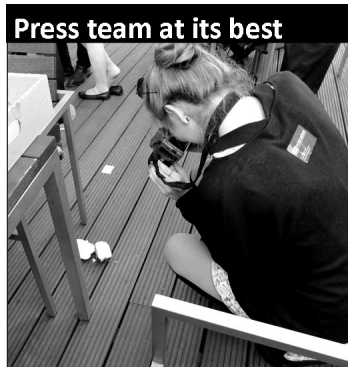
Press team is ready for action!

CHAIRS. CHAIRS EVERYWHERE.

Observations

“We are tired and hungry!” said the German delegation. * A statement from the Nový PORG: „You have attractive staff!” * The Polish group let his supervisor wait alone for several hours. Beware, or someone might steel him from you! * No coffee! * Our fashion police saw jeans worn by one young delegate from Poland. Be careful with your choice or you might appear in our next issue! * Don't you dare to wake up the press team before noon! *(The members of the press team seem to have false information about the working hours of the press team. J. L.)* * Two of the organizers have lost their shoes. Fetish, anyone? * J. L. managed to drink two bottles of water that did not belong to him during the opening ceremony. *(It seems that the press team is trying to spread some awful rumors that have nothing to do with reality whatsoever. J. L.)* * Meanwhile the Croatians are spending their time on Facebook! Oh you! * The girls from Frankfurt International School aren't ashamed of their interest in My Little Pony. * The same goes for the Secretary General. * Where is Valdo? Oh wait, I meant President of the General Assembly, P. K.... Oh, there he is, trying to eat all the sandwiches that were left, prolonging the break at the opening ceremony. * Passionate speakers are stopped by P.K. (him again). * First speech brings us to Afghanistan and the enigma of eating a watermelon. * China doesn't understand what microphone's good for * South Korea was honored to welcome all the delegations – all except for North Korea. * Pakistan thanked God for the implementation (nevim jak nahradit) of our conference and said their goodbye in an extraordinary way - Allah Akbar! * It's not only the girls who go to bathroom in herds, it's also the boys. And what are they talking about? We've heard Mr. Sedláček was the topic of the day. As they agreed on how great his speech was, there was an awkward silence. After that one of the delegates blamed his indisposition on him. * Did you know that the former Czech president was in office for 86 years? No? Neither did we but apparently one of the chairs thought so. * Beware of the international students! They can understand you when you speak Czech. Well, at least the odd words. * Let's take a selfieeee! *

Yo yo listen up yo the unification of the nation and discrimination and mutation of the law is what causes the migration onto the train station and to the reservation without taxation yo yo oh yeah. * Bowties are cool! We applaud the Russian Federation's fashion choices. Красивые брюки! * Everybody loves China. Everybody. Or so the China's honourable delegate believes. * You know, like, okay, no problem, 'cause, sorry, just, like, the thing is... * Could the delegate phrase it as a question? “What do you think about what I just said?” * China likes to talk. USA likes to pose questions China cannot answer. * I haven't finished yet! * Cute little helpers make delegates smile. There should be more cute little helpers in our committees. Perhaps it would finally stop the wars? * The homemade dumplings are a lie. * Is there anyone here who's not present? * Where is this. Where is that. Considering we can't even find a pen, I'm surprised the Press Team is able to find the library. * How to get to the library: Left, left, right, up two floors, left, take the lift down three floors, go outside, turn 341°, climb over the fence, turn right, up the stairs, look from the rooftop, go back because you forgot your keys, repeat. * The Russian Federation's fashion sense strikes again. This time with stylish fur hats! Vegetarians in the Press Team disapprove. * Silence of the Human Rights Committee. * Apple products. Apple products everywhere. Not the food. Nigeria looks hungry. * The Press Team is now at the point of trying to hack into their own accounts. * Good night, South Korea! Your humans don't need any rights anyway. * Join the Press Team! Run around the school for no reason whatsoever

SUGGESTS a ~~recess~~ recess on how to live in a symbiosis with a whale

When they can't strike?

I WANTED TO PLAY GOLF OR POOL BUT IT'S BOULDER

motion to wake Asia

motion to wake Asia

will go second if motion to move to closed debate? (after this) Yeppers Peppers

Opening ceremony "report"

Honourable delegates and the like! Do you feel welcome enough after all those enlightening speeches which were forced upon you today? Well, worry not, for if you have found today tiring, you are going to be positively exhausted by tomorrow. And then there's the Prague tour – good luck with that, by the way. Now, this is an article about the opening ceremony, however I'm positive all of you paid close attention during all of the speeches given and thus there's no need for me to elaborate.

Firstly, it was so strange to see our classmates just by one year our seniors deliver inspiring speeches, compared to how, well, normal, they are in reality. Another shock came in the form of Mr. Barnes (the teacher supervisor), who is also our English teacher. Unlike the majority of the chairs and managers, he is just the same as when he's teaching. Except for the suit. I've never seen Mr. Barnes in a suit. I never thought I would see him in a suit. What a sight.

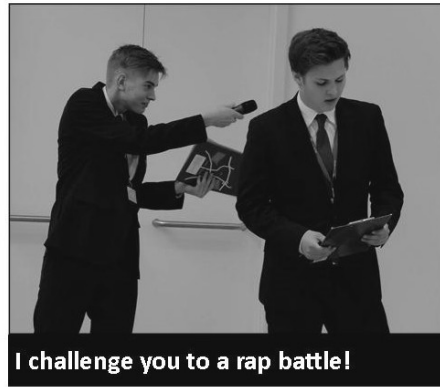
Really interesting presentations were delivered by both of the key notespeakers – Dr. Ales Michalevic with his endearing accent and never ending list of European conflicts from the twentieth century, urging us to study international relations instead of genetics and charming his way into our hearts with Latin quotes. A renowned economist Tomáš Sedláček was funny, witty and did not beat around the bush – his speech on selling stability in order to buy growth was a bomb. Plus, he wore red trousers. We like him already.

After thirty minutes of break, everyone rushed back in to hear more people speak about many other important things. Then we went home. The first day is over, but the whole thing is just starting. Fasten your seatbelts and good luck, everyone!

Leedah Kulhavá, sexta

*Roses are red,
our logo is blue,
the chair might have been sweet,
but world needs you!*

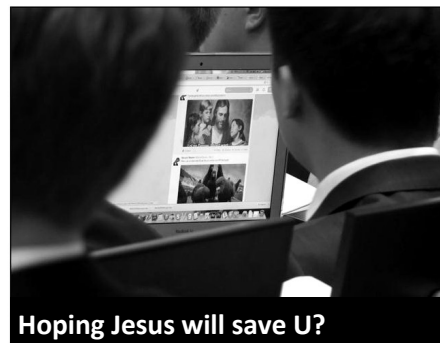
I challenge you to a rap battle!

Keep calm and temple-run!

Mom, help me!

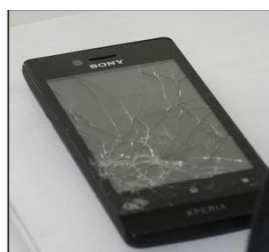
Hoping Jesus will save U?

Every little help... :)

I live for the applause...

Enough Temple run fot today

Pářtý^(CZ) Parteey^(EN) Pärtÿ^(D) Pawrstczy^(PL) Pal'tia^(SK) Pardži^(HR)

„Hey guys, wanna go clubbin' tonight? It's gonna be fun, Prague clubs are like sooo cool!”

When we arrived in front of the building, where the party was supposed to be, we started to hesitate if the PORGMUN staff put the arrows correctly—wait what arrows? Oh right you probably mean those four white papers on the ground in a creepy corridor we had to walk through. But then we saw a couple of people with blue signs and colorful bracelets. We knew this was it (in this part we started to feel awfully sorry for ever leaving our sweet home). The entrance was the first warning. We slowly walked in when suddenly the spirit of old communist times struck us. But there was no coming back. The first room was cold, with plain white walls reminding us of a sanatorium. And maybe one, whose patients require security guards – the men's room was lacking any sign of door. There was, however, a transparent curtain. #gross

Next to it was situated another similar room except this one

had a stage, some funky lights, and – of course – a huge dance floor for all the delegates. But at the beginning, the only people dancing were students from the Frankfurt International School (thanks for trying to save the party, guys). Later on the main organizers joined them and the dance frenzy spread. But that was after several (lame) people left (why??). Nevertheless the best ones stayed and partied on. And it got wild. It got so wild we got into rhyming.

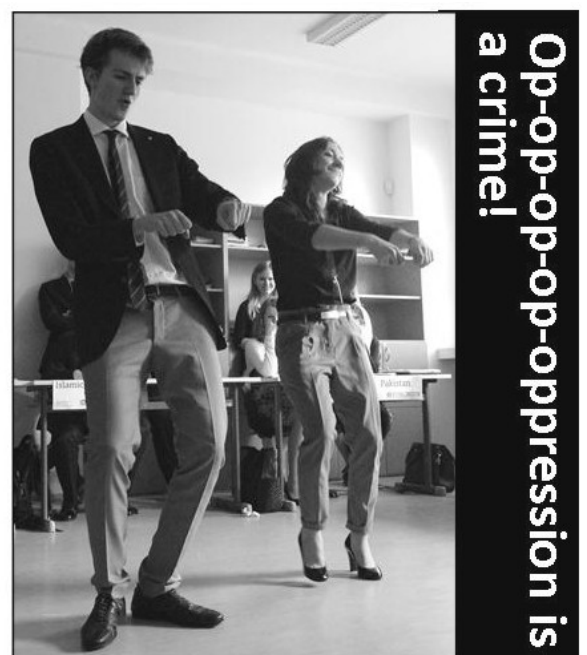
*The bar was near,
I had a beer,
oh dear,
what a good beer.*

*It was quite clear,
students with fear,
didn't drink beer,
I saw a tear.*

Eager for some gossip? The rumor has it our boss (Oh, he thinks he is but nobody really listens to him. Jk. Don't tell him. Please. We'd get fired. Jk. You

can't fire us. We're volunteers. Wow that rhymes with beers, deers, fears, tears. Imma be a poet. Yo.) hit it off with some Polish chicks. (Here is a comment by the person editing the original text: Some of the Polish girls started freaking out, desperately trying to save themselves and each other from the wild rotating pelvis of our boss. End of note.) Wow. Much interesting. Very cool indeed. Our professors seemed to have a quite nice time as much as we did. Especially the two teachers from the Frankfurt International School (is that a party school or what?). But I am convinced that Mr. Barnes was satisfied as well (I mean he didn't go to jail so that's a good thing right? Wait, has anyone seen him?).

So thank you all for coming and to end it with rhetorical devices in memory of beloved Mr. Barnes (I'm using epiphora, it's rhyming, and it's also an oxymoron because without PORGMUN your lives will be so empty. Deal with it.). Have a great year, see you next year!

Let It Go – PORGMUN version

The Chair grants you the right to speak,
And it's all very intense,
You defend your resolution,
But delegates vote against.

Objections to your point now don't seem
very bright,
Couldn't pass the thing, PORGMUN knows
you tried.

Don't interrupt, don't just agree,
Be the state that – today – you have to be,
Debate, don't swear, don't fall asleep,
Well, your speech was very deep.

Let it go, let it go,
Can't hold the missiles anymore.
Let it go, let it go,
Kashmir won't be as before.

We don't care,
What the Chair will say.
The Secretary rages on,
Sanctions never bothered us anyway!

Hanka Radová, septima

AN HONEST Q&A

Q: What's your opinion of the food?

A: Well, the sparrow was not the best thing I've ever had.

A: I've seen better, but I liked the snack in the canteen.

A: Good.

A: Terrible.

A: I'm ok with it.

A: It's not bad.

Q: Did you like the sandwiches on the first day?

A: They were quite good.

A: The cheese one was quite good; but the one with a layer of whipped cream I guess? Oh, hell no.

A: Yeah.

A: They seemed fat.

A: Fairly solid.

A: No, not really.

Q: Do you like the choice of location?

A: Yes. It's good.

A: Sure, the place is nice.

A: Yeah.

A: No, there is a ban on cool sites on the Internet when you join the Wi-Fi.

A: It's good; it's comfortable because I normally go to school here.

A: It could be closer to the centre.

Q: What would you improve about PORGMUN?

A: We could end a bit earlier.

A: More food. And make it available throughout the day.

A: Give the staff more work.

A: I have no idea.

A: I think it's good, but I want more food.

A: There are gaps in the organisation, but I get it. It's the first year.

Pickup lines

For a third-world country, you're pretty well-developed.

I Motion to invade Djibouti with the aid of Greece.

I'm Hungary for Djibouti.

I want to visit your Netherlands.

Can I put missiles in your country?

Are you a topic? Because I'd love to table you.

How long is your conference?

If you're as long as the speaker's list, meet me in the bathroom.

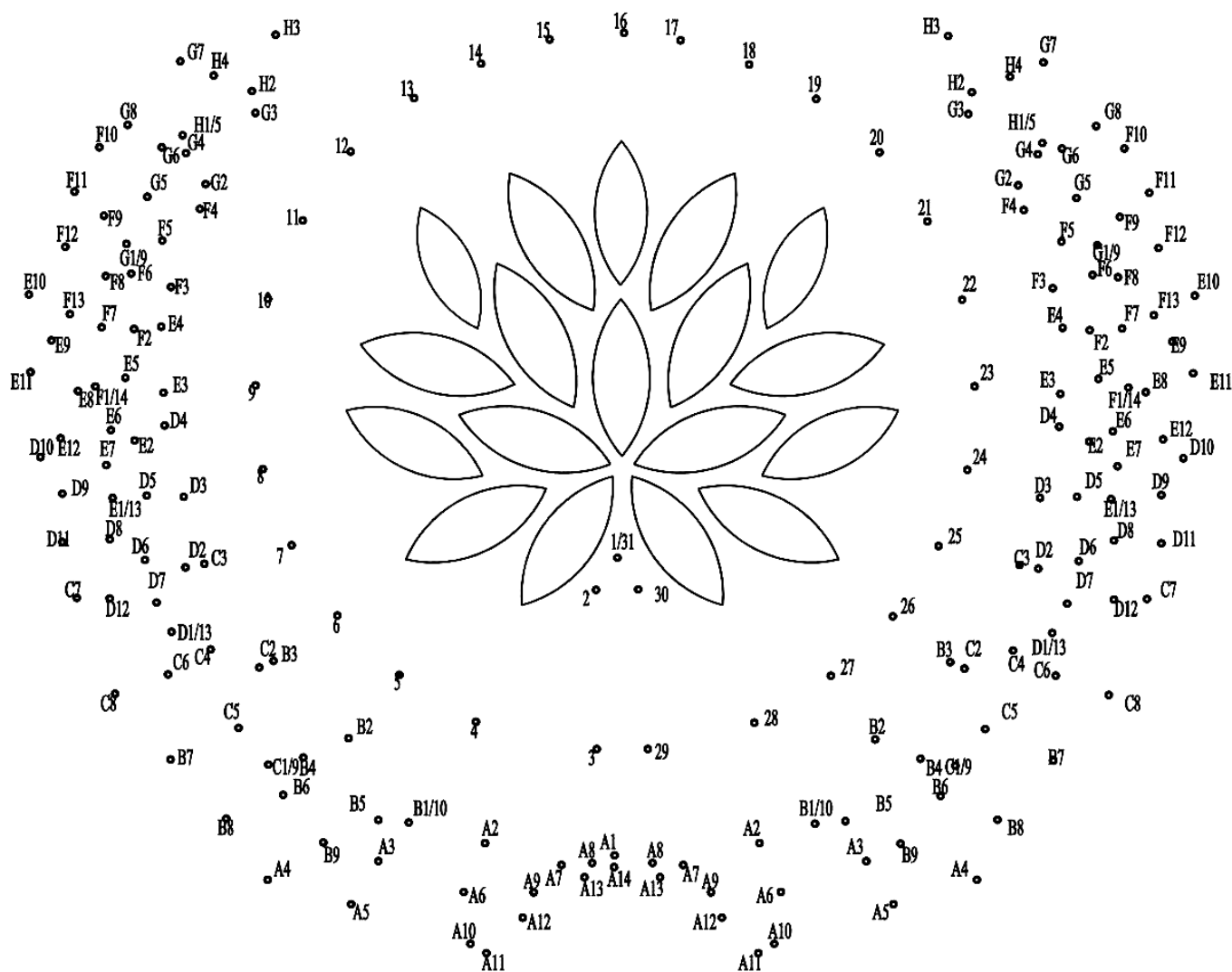
I'll Czech your Republic.

My lips are weapons of mass destruction. Would you care to dismantle them?

I'd like to motion you to the floor.

Spojte si logo PORGMUNu!

Porgazeen 59: časopis vydávaný studenty PORG Libeň

Redakce: Nikolas Petrov, Jiří Lhotka, František Alferi, Eliška Chlebounová, Jáchym Kněžů, Kateřina Jellušová, Petra Mikolášová, Klára Šimonová, Lukáš Svoboda (+ Press team)

Šéfredaktorka: Eliška Chlebounová

Ochranný dohled: Martin Valášek

Korektura: Martina Kavanová

Ilustrace: Petra Vávrová, Eliška Hachová, Johanka Růžičková

Hlavní sběratelé Perel: Josef Hanzlíček, Vojta Voska

Sazba, grafická úprava: Eliška Chlebounová

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII—Libeň, 180 00

Ý-mejl: porgazeen@gmail.com

Cena: 30 Kč

Porgazeen 59 vyšel v červnu roku 2014 v nákladu 110 výtisků.

